

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΔΟΣΙΟΥ
ΕΔΣΦΡΗΣΑΝΤΟ
ΑΛΕΞ. ΔΟΣΙΟΣ ΕΛΕΝΗ ΓΡΙΒΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΛΥΔΕΡΣ

4 Α, 5 ΠΡΑ
90203

ΦΡΟΝΙΜΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Έτος Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 1875.

Φυλ. Η΄.

Ο ΑΛΦΙΕΡΗΣ

Κατὰ τὸν ΒΙΔΛΕΜΑΙΝ.

(Συνέχεια. — Ἰδε Φυλ. Ζ΄.)

Τὰ πάντα δ' ἔτι συνέτεινον κατὰ τὴν πρῶτην αὐτοῦ νεότητα εἰς ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνυποτάκτου χαρακτῆρός του. Γεννηθεὶς ἐκ πατρὸς προβεβηκότος, ἐνωρὶς ἔμεινεν ὀρφανός, ἄλλη δὲ συζυγία ἀπεμάκρυνεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν μητέρα, ὃ δὲ κηδεμῶν του καὶ κακῶς καὶ ἐπ' ὀλίγον μόνον τὸν ἐπέβλεψε, μόλις δὲ δεκαεξαετῆς ἔμεινε κύριος τῶν πράξεών του. Ἐξεπαιδεύθη ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ τῶν εὐγενῶν ἐν Τουρίνω, καὶ ἐὰν πιστεύσωμεν τ' ἀπομνημονεύματά του καὶ μάλιστα τὰς σπουδὰς του, τὸ ἐκπαιδευτήριον αὐτὸ θὰ ἦτο κάκιστον σχολεῖον διότι ἀπέ-

κτησεν ἐκεῖ σφοδρὰν μὲν ἕξιν παραλυσίας καὶ ὀκνηρίας, ζωηρὰν δὲ ἀγάπην πρὸς τὴν γυμναστικὴν καὶ πρὸ πάντων πρὸς τοὺς ἵππους, ὧν ἡ ἀγάπη βραδύτερον τὸν ἀπέσπα καὶ ἀπὸ τοὺς στίχους του.

Ἐν ταῖς ζωηραῖς δὲ ταύταις καὶ ἐλαφραῖς ἀσχολίαις ὁ Ἀλφιέρης ἔφθασε τὴν ἐποχὴν τῆς ἐνηλικιότητός του. Τότε εὐρέθη στενοχωρημένος ἐντὸς τοῦ Πεδεμοντίου του καὶ ἀνυπομόνει ζῶν εἰς τόπον — ὅπου, λέγει, ὁ μικρὸς βασιλεὺς ἐνὸς τόσω μικροῦ κράτους ἀναμιγνύεται εἰς τὰς μικρὰς ὑποθέσεις ὄλων τῶν οἰκογενειῶν. — Διὸ τυχῶν ἀδείας τοῦ ἡγεμόνος ἀναχωρεῖ πρὸς περιήγησιν. Ἀλλὰ ὑπερήφανος καὶ ἀμαθὴς ὢν, πρὸς τί, μίαν μόνην ἔχων ἐπιθυμίαν, τῆς ἀλλαγῆς καὶ κινήσεως, ἐλεύθερος ἔνεκα

τῆς περιουσίας του, ἄνευ συμβουλῶν καὶ κυρίου, ἐξορμᾷ δι' ὅλης τῆς ταχύτητος τῶν ἵππων του καὶ διατρέχει ἀστραπηδὸν τὴν Εὐρώπην, βλέπει ταχέως καὶ κακῶς τὴν Ἰταλίαν, ἔρχεται εἰς Παρισίους, τοὺς εὐρίσκει δυσειδεῖς καὶ φεύγει, διατρέχει τὴν Ὀλλανδίαν καὶ Ἀγγλίαν καὶ ἐπιστρέφει; Εἶχε ταξειδεύσει, εἶχεν ἀλλάξει θέσιν, εἶχε πρὸς στιγμὴν ἀποκοιμήσει τὴν διαφλέγουσαν αὐτὸν ἐνεργητικότητα. Οὐδὲν τῷ εἶχε φανῆ νέον, οὐδὲν εἶχεν ἀποφασίσει περὶ τῆς κλίσεως καὶ τοῦ προορισμοῦ του.

Ἄλλ' ἐν μέσῳ τῶν ὄσων ἀφηγοῦμαι καὶ τῶν ὄσων διαγράφω, ἐν τῷ ἐλαφρῷ καὶ ἀνειμένῳ βίῳ του παρασυρομένου ὑφ' ὄλων τῶν παθῶν τῆς νεότητος, διετηρεῖτο σωτήριοι τι σπέρμα, κλίσις τις πρὸς τὰ γράμματα, ἣτις κατὰ καιροῦς καὶ δι' ἰδιατροπίαν ἤρχισε νὰ ὑποφαίνεται.

Πλὴν ὁ Ἀλφιέρης ἀνατραφεὶς ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ τῶν εὐγενῶν καὶ ἐν μέσῳ τῶν οἰκογενειῶν τῆς αὐλῆς, τὴν γαλλικὴν μόνην ἐπίστατο· διότι εἶναι λίαν τις διεφθαρμένη διάλεκτος ἢ συνήθης τοῦ Πεδεμοντιῦ γλῶσσα. Δὲν εἶναι πλέον ἢ καλὴ ἐκείνη καὶ ἁρμονικὴ γλῶσσα τοῦ Τάσσου καὶ τοῦ Ἀριόστου, ἣτις καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ δημῳδῇ διαλέκτῳ τῆς Ἑνετίας πλεῖστον ἀπόλλυσι, διότι, ἵνα μεταξὺ ὁμιλῶν τὸ εἶπω, ὅταν λέγουσι, καὶ ὁ Βολταῖρος αὐτὸς, ὅτι αἰσθάνεται τις ἄφατον ἠδονὴν ὅταν, περιερχόμενος τὰς λαγοῦνας τῆς Ἑνε-

τίας, ἀκούσῃ πρὸς τὸ ἐσπέρας τοὺς γονδολιέροισ ἀδοντας μελοδικὴ τῆ φωνῇ τὰ ὀκτάστιχα τοῦ Τάσσου καὶ ὅτι ἂν ὁ Βοαλῶ, ὁ αὐστηρὸς τοῦ Τάσσου ἐπικριτῆς, τὰ ἤκουε, θὰ κατεθέλετο ὑπὸ τῆς γλυκύτητος τῆς ἁρμονίας, τὸ τοιοῦτον λέγω εἶναι ἤκιστα ἀληθές. Διότι οἱ Ἑνετοὶ γονδολιέροισ ἀδοῦσι διὰ φωνῆς μᾶλλον ἢ ἤττον μελωδικῆς τὰ ὀκτάστιχα τοῦ Τάσσου, ἀλλὰ χυδαίσι· δὲν εἶναι πλέον αἱ αὐταὶ ἐκφράσεις, αἱ αὐταὶ ὁμοιοκαταληξίαι, οἱ αὐτοὶ ἤχοι, εἶναι μὲν ἐν ἔτι τεκμήριον τὴν ἰσχὺς τῆς μεγαλοφυΐας καὶ ἐπὶ τῶν μᾶλλον χυδαίων ἀνθρώπων, ἀλλὰ δὲν εἶναι πλέον οἱ καλοὶ τοῦ Τάσσου στίχοι· μᾶλλον παρωδία τις τούτων πρὸς χρῆσιν τοῦ λαοῦ.

Διὰ τῆς μικρᾶς ταύτης παρεκβάσεως οὐδὲν ἄλλο ἐσχόπουν νὰ εἶπω ἢ ὅτι ἡ Πεδεμοντικὴ διάλεκτος περιεφρονεῖτο ὑπὸ τῶν καλῶς ἀνατεθραμμένων εὐγενῶν τοῦ Τουρίνου.

Ὁ Ἀλφιέρης λοιπὸν τὴν Γαλλικὴν μόνον ὠμίλησεν εἰς τε τὸ σχολεῖον του καὶ τὴν ὑψηλὴν κοινωνίαν τοῦ Τουρίνου, καὶ εἰς τὰ ταξειδίδια του ἀκόμη τὴν γαλλικὴν ἠναγκάζετο νὰ ὁμιλῇ, διότι καὶ εἰς Μεδιόλανα καὶ εἰς Ὀλλανδίαν καὶ εἰς Ἀγγλίαν ἢ γαλλικὴ ἤτον ἢ συνήθης καὶ εὐχερῆς γλῶσσα, ἣν μετεχειρίζοντο.

Ὅτε δὲ ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς πρώτης εἰς Εὐρώπην ἐκδρομῆς του ἐν Τουρίνω, ἀνιῶν ἐν τῇ μοναξίᾳ του, ἐπεδόθη εἰς

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ.

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ.

(Συνέχεια. — Ἴδε Φυλ. ΣΤ'.)

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ στρατόπεδον. Ἐξωθεν σκηνῆς τινός, ἣτις χρησιμεύει ἀντὶ οἰνοπωλείου, κάθηνται διάφοροι ὑπαξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται ἐν οἷς καὶ ὁ Οὐάλτερ φέρων στολὴν λοχίου.

ΕΙΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ (πρὸς τὸν Οὐάλτερ).

Αἰ! συμπολιτα καὶ συστρατιῶτα! ἄφες τοὺς βεμβασμούς καὶ ἔλθε νὰ πῖωμεν. Καιρὸς παντὶ πράγματι· ἐν πολέμῳ πυρίτις καὶ οἶνος, ἐν εἰρήνῃ ἄνθη καὶ ἔρωσ.

ΕΤΕΡΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Ὁ φίλος Οὐάλτερ πολὺ κατάκαρδα τὸ ἔχει πάρει. Διάβολε! πολὺ ὄραία θὰ εἶναι αὐτὴ ἡ Ἰωάννα..... Ἄς πῖωμεν λοιπὸν εἰς ὑγίαν της!

ΟΥΑΛΤΕΡ (ἀνιστάμενος.)

Ἄς πῖωμεν μᾶλλον ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἐκδικητικῶν σχεδίων μου.

Λος ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Ὅπως θέλεις. Ἐπιτευχθήτωσαν λοιπὸν τὰ καταχθόνια σχέδια τοῦ φίλου μας Οὐάλτερ!

ΟΛΟΙ ΟΜΟΥ.

Ἐπιτευχθήτωσαν! (Ἐνῷ συγχρούουν τὰ ποτήρια, διακόπτονται ὑπὸ τῆς ἀφίξεως ἀγγελιαφόρου τινος φέροντος ἀνά χεῖρας μίαν ἐπιστολήν).

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ.

Διὰ τὸν λοχίαν Οὐάλτερ.

ΟΥΑΛΤΕΡ (λαμβάνων τὴν ἐπιστολήν).

Μία ἐπιστολή..... (ἀναγινώσκει τὴν ἐπι-

τὴν ἀνάγνωσιν. Ἴδου δὲ τί αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λέγει καὶ πῶς ἀνεγίνωσκε :

« Γαλλικὰ μόνον βιβλία ἀνεγίνωσκον. Ἡθέλησα ποτὲ ν' ἀναγνώσω τὸ μυθιστόρημα τοῦ Ῥουσσώ, ἐδοκίμασα δὲ πολλάκις, ἀλλὰ καίτοι ἐκ φύσεως λίαν ζωηρὸς, τότε μάλιστα ἐξημμένος ὑπὸ σφοδροῦ πάθους, εὔρον εἰς τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τόσους τρόπους, τόσας περιστροφάς, τόσῃ ἐπιτήδευσιν αἰσθημάτων καὶ τόσον ὀλίγον αἶσθημα, τόσῃ θέρμῃ καὶ ἐξάφιν κεφαλῆς καὶ τόσῃ ψυχρότητά καρδίας, ὥστε ποτὲ δὲν κατόρθωσα νὰ ἀναγνώσω οὔτε τὸν πρῶτον τόμον.

» Τὰ δὲ πολιτικὰ του συγγράμματα, ὡς τὸ Κοινωνικὸν Συμβόλαιον, μὴ ἐννοῶν αὐτὰ τὰ κατέλιπον τάχιστα. Τὰ πεζῆ γραφόμενα τοῦ Βολταίρου μὲ συνενκίνουν παραδόξως πῶς· ἐξ ἐναντίας δὲ οἱ στίχοι του μοὶ ἐπροξένουν πλήξιν. Τὴν Henriade του ποτὲ δὲν ἀνέγνωσα ὅλην. Τὸν Montesquieu ὁμως δις ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἀνέγνων, μὲ θαυμασμόν, μὲ εὐχαρίστησιν καὶ νομίζω ὅτι καὶ ὠφελήθην πῶς ἐκ τῆς ἀναγνώσεώς του.»

(ἀκολουθεῖ..)

ἐπιστολήν) καὶ κατεπέγουσα! (ἀποσφραγίζει αὐτήν....) Ὁ Λαμβέρτος αἰχμάλωτος;.... φυλακισμένος!..... κινδυνεύων νὰ τυφεκισθῆ!.... ὦ, ὄχι! μυριάκις ὄχι! θὰ τὸν σώσω! πρέπει νὰ ἐξοφλήσω τὸ πρὸς αὐτὸν χρέος μου..... πλὴν, ἡ Λουίζα πῶς γνωρίζει αὐτόν; Πῶς ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ ὁ ἔρωσ ἢ μοι ἐξομολογεῖται;..... Ὡ! σ' εὐχαριστῶ εἰμαρμένη διὰ τὴν εὐκαιρίαν ἣν μοι χορηγεῖς! Ἰωάννα! τρέμε, διότι ἐντὸς ὀλίγου θέλω εἶσθαι πλησίον σου... ἡ στιγμή τῆς ἐκδικήσεώς μου ἤγγικεν: (ἐξέρχεται ἐν βία).

Βος ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ πτωχοῦ συναδέλφου μας δὲν εὐρίσκεται εἰς καλὴν κατάστασιν.

Λος ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Ἡ παραφροσύνη, ἣν οἱ μωροὶ καλοῦσιν ἔρωτα, δεσπόζει τοῦ λογικοῦ του. (Ἀκούεται ἤχος σάλπιγγος.) Ἄς κενώσωμεν τὰ ποτήριά μας καθότι μᾶς προσκαλεῖ τὸ χρέος.

Βος ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Καὶ ἄς προπιώμεν ὑπὲρ τῆς ἥττας τῶν ἐχθρῶν μας ἐν τῇ προσεχεῖ μάχῃ.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΚΕΛΛΙΟΝ ΜΟΝΑΧΗΣ.

ΛΟΥΙΖΑ (μοναχικὸν φόρεμα ἐνδεδυμένη). Ὑπὸ τὴν στέγην ταύτην ἐν ἣ κατοικεῖ ἡ ἀπλοϊκὴ ἀθώότης, ὅπου σὺν τῇ εἰρήνῃ ἐπικρατεῖ αἰώνιος σιγῇ, ὅπου αἱ καρδίαι καὶ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, εἰς δρακοντίους νόμους ὑποβαλλόμενοι, καθίστανται ἐξ ἀνάγκης καὶ κατὰ καθήκον ἐνάρετοι, σπανίως δὲ ἐκουσίως, ὅποια θύελλα φρικαλέα ἐγείρεται εἰς τὰς αἰσθήσεις ἀσθενοῦς μοναχῆς!..... Οἴμοι! εἰσέτι καίει ἡ φλόξ τοῦ ἔρωτός μου! εἰσέτι ἀγαπῶ, εἰσέτι ὁ ἔρωσ με φλέγει!..... Λαμβέρτε! προσφιλέστατόν μου ὄνομα, σὲ ἐγὼ λατρεύω ἢ ἀνά-

μνησίς σου ἐστὶν ἀνεξιτήλοις γράμμασιν κεχαραγμένη ἐν τῷ μυθῷ τῆς καρδίας μου.... πλὴν, ὅποιον ὄνομα προφέρω ἐν τῇ ἀπομονώσει μου; Θεὸς φοβερὸς, συγγνώμην! ἡ Λουίζα στενάζει καὶ σὺ τῇ ἀπαγορεύῃς ν' ἀναμνησθῆ ἔραστοῦ προσφιλεστάτου; Τὴν σκληρὰν διαταγὴν σου ἀποδέχομαι.... ὄχι! (λαμβάνει τὴν γραφίδα ἀνὰ χεῖρας καὶ δοκιμάζει νὰ γράψῃ) Λαμβέρτε!..... (ἀφίνει τὴν γραφίδα) ἡ χεὶρ μου γράφει τὸ προσφιλέ μου ὄνομά σου, τὰ δάκρυά μου ὅμως τὸ σβύνωσι.... (ἐπαναλαμβάνει τὴν γραφίδα) ἡ καρδία μου ὑπαγορεύει, ἡ χεὶρ μου ὑποτάσσεται καὶ ὁ κάλαμός μου γράφει.... (ρίπτει τὴν γραφίδα μετὰ δυσανεκτικίας) ὄχι, ἡ καρδία μου ὑπαγορεύει, πλὴν ἡ χεὶρ μου τρέμουσα ἀδυνατεῖ νὰ ὑπακούσῃ.... Τὰ κιλίκια, τὰ δεσμά, αἱ προσευχαί, τὸ πᾶν εἶναι μάταιον.... τὰ δάκρυά μου ἀδυνατοῦσι νὰ σβέσωσι τὸ τοῦ ἔρωτός μου πῦρ. Ἀγαπητέ μου Λαμβέρτε! θελκτικὸν μου ἔραστόν, ποθητόν πλάσμα στοργῆς! πόσα ὁ ἔρωσ ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου δι' ἐμὲ εἶχε θέλητρα! πόσα μακρὰν σου ὁ ἔρωσ μοι ἐπιφέρει δάκρυα!.... Ἡθέλησα νὰ φύγω τὸν κόσμον καὶ ἐν τῇ πενήμιμω σιωπῇ τοῦ ἀσύλου τούτου νὰ θάψω τὸν ἔρωτά μου, νὰ σὲ λησμονήσω, ἀλλὰ ματαίως! Νυχθημερόν ἡ ἀγγελικὴ μορφή σου παρίσταται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ὁ ἤχος τῆς μελιβρύτου φωνῆς σου διατελεῖ εἰσέτι ἑναυλος τῇ ἀκοῇ μου. Ὅτὲ μὲν σὲ βλέπω εὐδαίμονα καὶ περιχαρῆ εἰς τοὺς πόδας μου κύπτοντα, ὅτὲ δὲ μετὰ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη ζητοῦντα ἐν φίλημα. Ὡ! πόσον ἄλλοτε ἤμην εὐτυχῆς! Ἐπέπρωτο λοιπὸν νὰ φθονήσωσιν οἱ θνητοὶ τὴν εὐτυχίαν μου, νὰ διαρρήξωσι τοὺς προσφιλεῖς δεσμούς δι' ὧν συνεδεόμεθα καὶ νὰ με ἀναγκάσωσι ν' ἀποφασίσω, ἵνα ἐν τῷ μέλλοντι ζήσω ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ τῆς μετανοίας

ἔπου ἡ λήθη καταπνίγει πᾶν αἶσθημα; Ὅχι! ματαίως ἀντιστρατεύουσι κατὰ τῶν ἐρωτικῶν τῆς καρδίας μου αἰσθημάτων! Ἐγὼ ἐφ' ὅρου ζωῆς διὰ σὲ μόνον Λαμβέρτε θέλω στενάζει... Ἰδικά μας εἶναι τὰ δάκρυα καὶ δυνάμεθα νὰ τὰ χύνωμεν.... Ἀπωλέσασά σε, τὸ πᾶν συναπόλεσα μετὰ σοῦ. Ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου πάντοτε δάκρυα ἀποσπῶνται. Διὰ σὲ θρηνώ καὶ διὰ σὲ θὰ στενάζω μόνον.... Εἰπέ μοι, Λαμβέρτε, σ' ἐρωτῶ ἐπιχαίρει ὁ Θεὸς ἐκ τῶν δακρύων τῶν δυστυχῶν;.... Φεῦ! ὁ ἔρωσ μας ὑπῆρξεν εἰλικρινῆς, πλὴν οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐχαρκτηρίσαν ὡς ἁμάρτημα καὶ πρέπει νὰ γογγίζῃ κατ' αὐτῶν ὁ οὐρανός. Ὅποταν αἱ καρδίαι μας συνεδέθησαν, ὅτε σὺ μοι προσέφερες τὸν ἔρωτα, ἔβλεπον τὰ ὄμματά σου λάμποντα ὑπὸ φωτὸς ἡδυτάτου καὶ ἡ ψυχὴ μου ὀλόκληρος εἰς τὸν κόλπον σου εἰσέδυσεν. Σ' ἠγάπησα Λαμβέρτε καὶ διὰ τοῦ ἔρωτός σου ἐγνώρισα τὴν τέρψιν. Σ' ἐλάτρευσα καὶ ἐν τῇ γλυκεῖᾳ μου μέθῃ τὸ ἐπιλοιπον τοῦ κόσμου δι' ἐμὲ ἀπωλέσθη ἀλλ' ἐν σοὶ ἀνεύρισκον τὰ πάντα.... Πῶς οἱ πόθοι μου κατεστράφησαν!..... Λαμβέρτε, ἐὰν ἦτο δυνατὸν μίαν ἔτι φορὰν νὰ σὲ ἴδω, νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ!.... Φλέγομαι.... ὄλας τοῦ ἔρωτος τὰς φλόγας αἰσθάνομαι!.... Τάλαινα ἐγὼ!.... οἶαι στιγμαὶ παρῆλθον, οἶα χαρὰ!.... Ὡ γλυκεῖα ἡδυπάθεια! ὦ τέρψις κατακλύζουσα με!..... Θλίψον με Λαμβέρτε εἰς τὰς ἀγκάλας σου θλίψον με ἐπὶ τῆς καρδίας σου!.... Ὡ! παρῆλθον ταῦτα πάντα ὡς ὄνειρον γλυκὺ! Εὐρίσκομαι ἤδη ἐν πλάνῃ, ἀλλ' ἡ πλάνη εἶναι ἡδυτάτη... (ἀνίσταται ἐν παραφορᾷ). Ἐγὼ νὰ δαμάσω τὸν ἔρωτά μου, ἐνῶ ἐμμανῶς ἀγαπῶ; Φεῦ! ὁ ἀγὼν οὗτος ὁ σκληρὸς, εἶναι δύσκολος διὰ τὴν καρδίαν μου! Ἀδύνατον νὰ λησμονήσω τὸν Λαμβέρτον μου καὶ νὰ σβέσω τὴν φλόγα

ἣτις καταδιβρώσκει τὸ στήθος μου. Πρέπει εἰσέτι ν' ἀγαπῶ, νὰ ἐπιποθῶ, νὰ ἐλπίζω, νὰ αἰσθάνομαι, νὰ..... ὦ κλίσις τῆς ψυχῆς ὀλεθρία! ὦ, ζυγὲ τυραννικὴ!.... Ποῖα λοιπὸν εἰμι ἐγὼ ἐνταῦθα; ποῖα εἰσὶ τὰ καθήκοντά μου;.... Γύναιον οὐτιδανόν! ποῖον ἄλλο ὄνομα θέλεις νὰ σοὶ δοθῆ;.... Σὺ, τοῦ Θεοῦ σύζυγος, φλέγεσαι δι' ἄνδρα; Ὑψίστε! εὐσπλαγχνε Θεέ! ὤκτειρε τὴν σύγχυσιν ἐν ἣ με βλέπεις καὶ προσπάθησον νὰ ἐμβάλῃς τοὺς νόμους σου εἰς τὰς νεκρὰς αἰσθήσεις μου. Ἡδῆ, Θεέ μου, δὲν πρόκειται περὶ δημιουργίας καὶ ὀπλισθητι μεθ' ἀπάσης τῆς δυνάμεώς σου. Πρόκειται νὰ καταστρέψῃς τὸν ἔρωτα τῆς Λουίζης!..... Ὡ! πόσον εἶμαι δυστυχῆς! (Στρέφει πρὸς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς). Προσφιλεῖς ἀδελφαί! σύντροφοι ἀθῶαι τῆς φυλακῆς! Σεῖς αἱ γνωρίζουσαι μόνον τὰς ἀρετὰς ἃς ἡ θρησκεία παρέχει καὶ ἃς ἐγὼ οὐδέποτε ἐγνώρισα, πόσον εἴσθε εὐδαίμονες! Αἱ ἡμέραι ὑμῶν παρέρχονται γαλήναι, αἱ δὲ νύκτες ἀτάραχοι. Ἡ τῶν παθῶν ὀρμηὶ οὐδαμῶς τὸν ῥοῦν αὐτῶν ταρασσει. Ὡ! πόσον φθονῶ καὶ τὰς νύκτας καὶ τὰς ἡμέρας σας! Ἐγὼ ἀγαπῶ καὶ φλέγομαι ἅμα ἡ αὐγὴ ἀνατελεῖ, ἀγαπῶ καὶ φλέγομαι ἅμα ὁ ἥλιος δύσει, καὶ χιόνος ἀκόμη πιπτούσης πάλιν ἐγὼ φλέγομαι. Μόλις ὁ ὕπνος κλείει τὰ βλέφαρά μου..... Ἄχ! Λαμβέρτε, δὲν αἰσθάνεσαι τοὺς ἀπηνεῖς τούτους κλονισμούς;.... Λαμβέρτε! οἱ νόμοι καὶ ἡ ἀυστηρότης τῆς μονῆς, ἡ ἐνταῦθα βασιλεύουσα φρίκη, ἀδυνατοῦσι νὰ σβέσωσιν ἐκ τῆς μνήμης μου τὴν εἰκόνα σου. Ἡ Λουίζα σου, εἴτε ἐκδοτος εἰς τὰ δάκρυα ἐπὶ τοῦ τύμβου τῶν νεκρῶν, γονυκλιτῆς στενάζει, εἴτε ἐν τῷ ναῶ τὸν Θεὸν ἐπικαλεῖται, οὐδὲν ἄλλο θὰ σκέπτεται ἢ τὸν ἔρωτά της. Ὁ ναός, οἱ τάφοι, τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ, πρὸς ταῦτα πάντα θέλει

ἀμβλυωπεί, καθότι σοῦ μόνον τὴν εἰκόνα θά βλέπη. "Όταν τοὺς ἱερούς ψαλμοὺς ψάλλωμεν, τὴν φωνὴν σου νομίζω ὅτι ἀκούω ὅταν ἡ χεὶρ μου ρίπτει τὸ θυμίαμα ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πυρὸς καὶ τὸ νέφος τῶν εὐωδιῶν του ἀνυψοῦται εἰς τὸν ἀέρα, σοῦ τὴν εἰκόνα νομίζω ὅτι βλέπω διαπερῶσαν τὸν ἀτμὸν του καὶ τότε οἱ βραχίονές μου ἐκτείνονται πρὸς τὸ ἀγαπητὸν ἐκεῖνο φάντασμα. Αἱ εὐχαὶ τότε εἰσὶν ἄτακτοι, ἀποπλανῶνται καὶ χάνονται. "Όταν πέριξ τῆς ἱερᾶς τραπέζης ὁ ἄγγελος αὐτὸς κύπτει μέτωπον εὐσεβὲς κατὰ τὴν φοβερὰν στιγμὴν τῶν θείων μυστηρίων καὶ τότε ἀκόμη ἡ πάλλουσα καρδιά μου ἐσὲ ἐπικαλεῖται καὶ ἐσὲ μόνον λατρεύει..... Πλὴν πᾶσα ἐλπίς ἐν τῷ μέλλοντι ἀπωλέσθη· σὺ μὲν ἀδύνατον νὰ διαφύγῃς τὴν ὀργὴν τῶν φανατικῶν συμπατριωτῶν μου, ἐγὼ δὲ νὰ ὑπερπηδήσω τὰ ὑψηλὰ τῆς φυλακῆς μου τείχη. Πρέπει νὰ διέλθω τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου μου ἐν τῷ ἀποχωρητηρίῳ τούτῳ τῶν ἀμαρτωλῶν ἐν δάκρυσιν. Πλὴν, ἀδύνατον! ναί, ἀδύνατον, Λαμβέρτε, ν' ἀνθέξω εἰς τὸν σκληρὸν ἀποχωρισμὸν εἰς ὃν οἱ κακοὶ μᾶς κατεδίκασαν. Ἐκαστὴ ἀνατέλουσα ἡμέρα ἐστὶ διὰ τὴν ψυχὴν μου νέων μαρτυρίων περίοδος! (Πλησιάζει εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ρίπτει ἐντὸς ποτηρίου πλήρους ὕδατος δηλητήριον ὅπερ ἐξάγει ἐκ τοῦ κόλπου τῆς.) Πρέπει νὰ δώσω πέρας ἐγὼ ἢ ἰδία εἰς τὴν ἀθλίαν ταύτην ζωὴν μου, ἐν ἧ οὐδεμία εὐφρόσυνος ἐλπίς ἀπέμεινέ μοι. (Λαμβάνει τὸ ποτήριον καὶ πίνει τὸ ἐν αὐτῷ δηλητήριον.....) "Ω, τῆς ψυχῆς μου τῆς παρφόρου προσφιλέσταται τέρψεις, χαίρετε! ἡδύτατα ὄνειροπολήματά μου σᾶς ἀφίνω διὰ παντός!..... Λαμβέρτε ἀγαπητέ, χαίρε!..... ἀκριβέ μου ἐραστά, υγείαινε!..... χαίρε, τὸ πᾶν! "Ω! χάρις φωτεινὴ..... ἀρετὴ, κόρη οὐ-

ρανία! ἱερὰ τοῦ κόσμου λήθη! Σεῖς, αἵτινες μ' ὑπόσχεσθε τέρψεις αἰωνίας, φέρετε εἰς τὸν κόλπον τῶν ἀθανάτων τὴν Λουίζαν, τὴν πλέον τοῦ δέοντος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀμαρτήσαν! (Αἰσθάνεται τὸ δηλητήριον ἐπενεργοῦν). Πάτερ μου! μητέρα μου! Οὐάλτερ! μόνον ἐπὶ τῆς γῆς προσφιλῆ μοι ὄντα μετὰ τὸν Λαμβέρτον, ἀποθνήσκω ἐκουσίως, διότι δυσβάστακτον ἐστὶ τὸ βᾶρος τῶν δυστυχιῶν αἰτινες ἐπεσφωρεύθησαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου..... Ἀποθνήσκουσα..... ἔχω ἀνάγκην τῆς..... συγγνώμης σας..... τῆς εὐλογίας σας..... Λαμβέρτε!..... σοὶ πέμπω..... τὸ..... ὕστατον φί...λημα..... καὶ μὴ..... ἐξαλείψῃς τῆς..... μνήμης σου..... τὴν παρα.....φόρως ἀγα.....πή...σασάν σε... Λουίζαν..... Σὲ..... ἀνα.....μένω..... εἰς..... τὸν.... ὀμαλὸν..... τῆς ἄλλης.... ζωῆς.... δρόμον..... Ὑ...γι...αι...νε! (Πίπτει νεκρά.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Δάσος. Στρατιῶται Ἀμερικανοὶ παρατεταγμένοι ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ἐν τῷ μέσῳ δὲ ὀδηγεῖται ὁ Λαμβέρτος. Εἰς ἀξιωματικὸς διατάσσει νὰ γεμίσωσιν ἐνῶ δὲ πρόκειται νὰ πυροβολήσωσι κατὰ τοῦ αἰχμαλώτου ὃν τοποθετοῦσι καταλλήλως, εἰσέρχεται ἀσθμαίνων ὁ Οὐάλτερ καὶ ἵσταται πρὸ τοῦ τοῦ καταδίκου, προασπίζων οὕτω αὐτὸν διὰ τοῦ στήθους του.

ΟΥΑΛΤΕΡ. — Πρέπει νὰ ζήσῃ ὁ Γάλλος αὐτός.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ. — Πολίτα! ἀποσύρθητι ἐὰν ἀγαπᾷς τὴν ζωὴν σου.

ΟΥΑΛΤΕΡ. — Τὴν ζωὴν μου χρεωστῶ εἰς τὸν Γάλλον αὐτὸν, τὸν ὅποιον θέλετε νὰ φονεύσητε, ἀγνοῶ διὰ ποίας αἰτίας τὴν ζωὴν μου λοιπὸν θυσιάζω εὐχαρίστως ἵνα σώσω τὴν ἰδικὴν του.

ΜΕΡΚΑΡ (διασχίζων τὸ πλῆθος καὶ προχωρῶν πρὸς τὸν Οὐάλτερ). Τέκνον μου, Οὐάλτερ, τί κάμνεις; Συνηγορεῖς ὑπὲρ ἐνὸς αἰρετικοῦ, ἐνὸς ἐχθροῦ τῆς πατρίδος μας, ἐνὸς..... τοῦ διαφθορέως τῆς Λουίζης;

(Ὁ Οὐάλτερ παρατηρεῖ μετ' ἐκπλήξεως καὶ βλέμματος ἐρωτηματικοῦ τὸν Λαμβέρτον).

ΛΑΜΒΕΡΤΟΣ. — Νέε Μεξικανέ! μάθε ὅτι ἀγαπῶ τὴν ἀδελφὴν σου, ἥτις μοὶ ἐχάρισε τὴν ζωὴν περιποιηθεῖσά με ἐπὶ 15 ὀλοκλήρους ἡμέρας. ἤθελον ἀποθάνει, ἐὰν μὴ διὰ τῶν φροντίδων τῆς ἀγαθῆς Λουίζης αἱ πληγαὶ μου ἱατρευόντο. Οὐάλτερ! οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν ἔχεις, ἵνα μὲ σώσης ἐκ τοῦ θανάτου. Τὴν ἣν ἄλλοτε σοὶ προσήνεγκον ἐκδούλευσιν ἐξώφλησεν ἡ ἀδελφὴ σου, ἥς τὴν τιμὴν ἐσεβάσθην, διότι ὁ πρὸς αὐτὴν ἔρωσ μου ἐστὶν εἰλικρινῆς, διακαῆς, τοιοῦτος τέλος οἶος ἀρμόζει εἰς καρδίαν εὐγενῆ, καὶ ἔχω τὸν ἐγωῖσμὸν νὰ εἶπω ὅτι κέκτημαι τοιαύτην. Οὐάλτερ! τὴν τιμὴν τῆς Λουίζης ἐσεβάσθην· σοὶ τὸ ὀρκίζομαι ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς τιμῆς μου!

ΟΥΑΛΤΕΡ. — Λοιπὸν, συμπολιταί, ὡς βλέπετε.....

ΠΟΛΛΑΙ ΦΩΝΑΙ. — Ὁχι, ὄχι! θάνατος εἰς τὸν ἐχθρὸν τῆς πατρίδος!

ΟΥΑΛΤΕΡ. — Πάτερ μου! ἔλεος! χάριν! διὰ τὸν Λαμβέρτον!

ΜΕΡΚΑΡ. — Χάριν! ἔλεος!..... Τὸ ἔδαφος τῆς εἰρηνικῆς πατρίδος μας ἐπλημμύρισεν ὑπὸ τῶν ἀποστόλων τῆς διαφθορᾶς· ὁ ἐλεύθερος καὶ καθαρὸς τῆς χώρας μας ἀπὸ ἐμολύνθη ὑπὸ τῶν ἀνευφημιῶν τῶν ὀργάνων τοῦ δεσποτισμοῦ τὸ ὑπερήφανον ἡμῶν πολίτευμα, τὸ ἐγγυούμενον εὐδαιμονίαν εἰς τὸν φίλεργον καὶ χρηστὸν πολίτην, κινδυνεύει νὰ καταργηθῇ, τῆς κεφαλῆς δ' ὀμῶν ἐπικρέμαται ὁ πέλεκυς τῆς ἀπολύτου μοναρχίας καὶ σὺ μοὶ ζητεῖς

χάριν, ἔλεος, δι' ἓνα φανατικὸν ὑπερασπιστὴν τῶν δουλικῶν αὐτῶν ἀρχῶν, δι' ἓνα Γάλλον;..... Οὐάλτερ! ἐν μόνον προσφιλὲς μετὰ τὴν πατρίδα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἔχω, σέ! Προτιμῶ τὸν θάνατόν σου, προκρίνω νὰ χύσω ἐπὶ τοῦ τάφου σου δάκρυα πικρότατα καὶ σὺν τῇ ἀπωλείᾳ σου νὰ παύσω τοῦ ζῆν, ἢ νὰ δώσω ψῆφον λευκὴν εἰς τὸν ζητοῦντα νὰ περιβάλλῃ τὸν τράχηλό μου διὰ τῆς ἀλύσου τῆς τυραννίας. Οὐάλτερ! ἀποσύρθητι, ἄφες τὸν ἄθλιον αὐτὸν, ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ὁποῦ ἀδύνατον εἶναι νὰ γεννηθῇ αἴσθημα εὐγενές, ν' ἀποθάνῃ εὐχαριστημένος διὰ τὴν ἐπιείκειάν μας, ἥτις τῷ χαρίζει τὸν ἔντιμον τοῦ τυφεκισμοῦ θάνατον. Τῷ ἤρμοζεν ἡ λαιμητόμος!...

ΟΥΑΛΤΕΡ. — Πάτερ μου!.....

ΜΕΡΚΑΡ. — Τίποτε!

ΟΥΑΛΤΕΡ. — Συμπολιταί! ἐπαναλαμβάνω νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι ὁ Γάλλος αὐτὸς πρέπει νὰ ζήσῃ καὶ ἐπανέλθῃ πλησίον τῶν συναδέλφων καὶ συμπατριωτῶν του. Ὁ Γάλλος αὐτὸς ἔχει καρδίαν εὐγενῆ, ἀπέχει πολὺ τοῦ νὰ ἦναι οἶος ὁ ὑπερβολικὸς τοῦ πατρὸς μου φανατισμὸς τὸν παριστᾷ. Ὁ Λαμβέρτος, ὁ ἱπποτικὸς οὗτος Ζουάβος, δὲν θέλει ἀποθάνει ἢ ὅτε ἐγὼ θέλω ἐκπνεύσει. Λοιπὸν! σᾶς ζητῶ χάριν διὰ τὸν κατάδικόν σας, μοὶ τὴν χορηγεῖτε;

ΠΟΛΛΑΙ ΦΩΝΑΙ. — Ὁχι, ὄχι!

ΟΥΑΛΤΕΡ. — Ὁχι;

ΒΙΚΤΩΡ (εἰσερχόμενος ἐν παραφορᾷ). Ὁχι!

ΟΥΑΛΤΕΡ. — Πῶς;

ΒΙΚΤΩΡ. — Ἐγὼ θὰ φονεύσω, ἐγὼ, ἰδίαις χερσὶ τὸν κλέπτην τῆς καρδίας τῆς μνηστῆς μου.

ΟΥΑΛΤΕΡ. — Ἀφοῦ πρῶτον διέλθῃς διὰ τοῦ πτώματός μου. (Σύρει τὸ ἐχχειριδίον του).

ΜΕΡΚΑΡ. — Οὐάλτερ!

ΒΙΚΤΩΡ. — Οὐάλτερ!

ΟΥΑΛΤΕΡ. — Οὐδέν! οὐδέν πλέον θέλω ν' ἀκούσω παρ' ὑμῶν, οὓς τυφλώττει τὸ πάθος καὶ ὁ ὑπερβολικὸς φανατισμὸς. Ἀποσυρθῆτε, ἢ μὰ τὴν πατρίδα!.....

ΒΙΚΤΩΡ. — Καὶ ἐγὼ ὅστις θέλω νὰ ἐκδικηθῶ τὴν μνηστὴν μου, δὲν ὑποχωρῶ. (Ὁρμᾶ κατὰ τοῦ αἰχμαλώτου μὲ ἐγγχειρίδιον ἀνά χεῖρας. Ὁ Οὐάλτερ τίθεται ἐκ τῶ μέσῳ καὶ κατευθύνει τὴν μάχαιράν του εἰς τὸ στῆθος τοῦ Βίκτωρος· πλὴν παρεμβὰς ὁ Μέρκαρ δέχεται ἐκεῖνος τὸ κτύπημα).

ΜΕΡΚΑΡ (κλονούμενος καὶ πίπτων). — Δυστυχῆ! τὸν πατέρα σου ἐφόνευσας;..... Κατηραμένος ἔσο!.....

ΟΥΑΛΤΕΡ (ἐν ἀπελπισίᾳ). — Πάτερ μου!... Πάτερ μου!..... ἐγὼ νὰ σὲ φονεύσω;..... πατροκτόνος ἐγώ!..... (Ζητεῖ ν' αὐτοχειριασθῆ, προλαμβάνουν ὅμως οἱ περιεστῶτες καὶ τὸν ἀφοπλίζουν. Ἐν τῇ συγκίσει δὲ ταύτῃ διατάσσει ὁ ἀξιωματικὸς πῦρ, τὸ δὲ ἀπόσπασμα πυροβολεῖ καὶ ὁ Λαμβέρτος πίπτει φονευθεῖς).

ΟΥΑΛΤΕΡ (ἐκτὸς ἐαυτοῦ). — Δυστυχῆς ἐγώ!...! δυστυχῆς! (Χάνεται φεύγων πρὸς τὸ βάθος τοῦ δάσους).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ

περὶ

ΨΥΧΡΟΛΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ

ΜΕΛΕΤΗ

ΓΗΘ ΥΓΙΕΙΝΗΝ ΕΠΩΦΙΝ.

Οἱ κάτοικοι τῶν εὐκράτων κλιμάτων χαιρέτουσι τὴν ἀνοιξιν, καὶ μετὰ θυμηδίας σπεύδουσι νὰ ἀναπνεύσωσι τὴν γλυκεῖαν τοῦ Μαΐου αὔραν· ἡμεῖς ὅμως Κύριοι Ἀλεξανδρινοὶ εἰσερ-

χόμεθα κατ' εὐθείαν ἐν τῇ θερμῇ ὥρᾳ τοῦ ἔτους. Τὴν φωνὴν τῆς χελιδόνος, τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν ἀγγελιαφόρον τῆς ἀνθήσεως, καὶ τοῦ ἔαρινου κάλλους, δὲν ἀκούομεν ἡμεῖς διάγοντες ἐν διηνεκῇ μὲν, ἀλλὰ νωθῶ τῆς φύσεως ἀνθήσει· ἔχει ἀληθῶς πᾶσα τῆς γῆς ζώνη τὰς ἐαυτῆς προνομίας, ὡς ὁ ἄνθρωπος τὴν μοιραίαν ἀποστολὴν νὰ πλανᾶται εἰς πᾶσας τῆς γῆς τὰς γωνίας· δὲν ἔχομεν ἡμεῖς κοιλάδας καὶ δάση, οὐδὲ ἄνθησιν ὄρους ζωηρὰν καὶ ἀκμαίαν, ἔχομεν μόνον ἐν τῶ κλωβῷ τὰς ἀηδόνας περιπαθῶς ἐκφραζούσας τὰς ἐαυτῶν ἀναμνήσεις, καὶ χαμσίνια πινηγρὰ, ἀντὶ ἔαρινῆς αὔρας!... Τὸ ἐπ' ἐμοὶ αἰσθανόμενος πλῆξιν, βαδίζων ἐπὶ γῆς ἀναδιδούσης καθ' ὅλας τὰς ὥρας τοῦ ἔτους τὴν μονοτονίαν, ὡχρὰ δὲ ῥόδα, καὶ ἄοσμα ἄνθη, στρέφω τὸ βλέμμα μου πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ τὸ κύμα· πᾶσας ἐμπνεύσεις δὲν περικλείει τὸ κύμα; ταύτας αἰσθάνονται αἱ ἀπὸ τινος χρόνου περυγίζουσαι ἐν τῶ στερεώματι τῆς Ἀλεξανδρείας ποιητικαὶ φαντασίαι, ζητοῦσαι εἰς καθαρώτερα ὕψη νὰ ἀναπνεύσωσι ζωογόνον τῆς καρδίας αὔραν· ἐγὼ ὑλικώτερος ἐν τῶ βίῳ λειτουργὸς, ἀφίημι τοὺς εὐτυχεῖς τοῦ Παρνασοῦ ἀναβάτας, καὶ στρέφομαι πρὸς τὸ παράλιον μετὰ τῆς νεότητος, ὅχι ὅπως ψάλλω ὀδυσεΐας περιπλανήσεις, ἀλλ' ὅπως ὑποδείξω αὐτῇ πηγὴν ὑγείας καὶ εὐρωστίας εὐρεῖαν, καὶ τοῖς πᾶσι πρόχειρον.

Ἡ ζωὴ ἂν ἦναι ἄνθος

Ἡ ὑγεία εἶναι ῥόδον.

Ὅτι πολῦτιμον πράγμα εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ ὑγεία, καὶ τὸ ὕψιστον τῆς ἡμετέρας ὑπάρξεως ἀγαθόν, πᾶς τις κατανοεῖ· δὲν ἀγνοεῖ δὲ ὅτι, ὅσον εὐκταία εἶναι αὐτῆ, τοσοῦτον καὶ εὐπρόσβλητος, καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὑπῆρξε πάντοτε παραβάτης τῆς τάξεως, ἥτις

προασπίζει τὴν ὑπαρξιν, καὶ διατηρεῖ τὴν ἐν ἡμῖν ἀρμονίαν, ἥτις καλεῖται ΥΓΕΙΑ, ἐνῶ ὠφείλεν ἐκ παντὸς τρόπου νὰ διατηρῆ ταύτην πρὸς μακροτέραν ἐν τῇ γῇ τῶν ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν ἀγαθῶν τοῦ βίου ἀπόλαυσιν.

« Ἄνδρα δὲ χρῆ, ὃς ἐστὶ συνετὸς, λογισάμενον ὅτι τοῖσιν ἀνθρώποισι πλείστου ἄξιον ἐστὶν ἡ ὑγείη, ἐπίστασθαι ἀπὸ τῆς ἐωυτοῦ γνώμης ἐν τίσι νούσησιν ὠφελέεσθαι. » (Ἰπποκράτης.)

Ὡς ἐν τῶν ἀπλουστέρων καὶ ὑγιεινῶν μέσων θεωροῦντες τὰ θαλάσσια λουτρά, καὶ τὴν ψυχρολουσίαν, προτιθέμεθα ἐν τῷ παρόντι νὰ δώσωμεν περιγραφὴν σύντομον, καὶ ἀπλὴν, σκοποῦσαν νὰ ὑποδείξῃ τὴν χρησιμότητα καὶ ὠφέλειαν τῆς ψυχρολουσίας, τῆς προαχθείσης εἰς συστηματικὴν θεραπείαν κατὰ πολλῶν μὲν, ἰδίως δὲ νευρικῶν νοσημάτων, ἐπικληθεῖσαν ὑδροθεραπείαν. Νομίζοντες ὅμως ἀπόσφορον νὰ ἐπιβαρύνωμεν τὴν φιλοξενίαν τοῦ « Φοῖνικος » μὲ ἐιδικὴν περὶ ψυχρολουσίας πραγματείαν, χρήζουσαν μακρὰν φυσικῶν καὶ φυσιολογικῶν ζητημάτων ἀνάπτυξιν, πραγματευόμεθα ἐν ὀλίγοις, καὶ κατὰ τὸ δυνατόν π ρ α κ τ ι κ ῶ ς, τὸ ἐν λόγῳ ἀ ν τ ι κ ε ἰ μ ε ν ο ν.

Ἡ ψυχρολουσία, τουτέστιν ἡ δι' ὕδατος ψυχροῦ λουσίς, πλύσις, ἢ περιχύσις τοῦ σώματος, φαίνεται ὅτι καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἦτον ἐν γρήσει ὡς ὑγιεινὸν καὶ ῥωστικὸν μέσον, καὶ παρά τισιν ἔθνεσιν, ὡς θρησκευτικὸν παράγγελμα. Πρῶτος ὁ Ἰπποκράτης ἐμελέτησε καὶ ἔγραψε περὶ τῆς ποιότητος τοῦ ὕδατος, καὶ τῆς χρήσεως αὐτοῦ ἐν ταῖς ἀσθενείαις, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Ἀρεταῖος καὶ Γαληνός· πολλοὶ δὲ ἄλλοι ὕστερον, ὡς ὁ Συδεγγάμος, καὶ ὁ Ὀφμάνος ἐπρότεινον τὴν ψυχρολουσίαν εἰς τὸν Currie ὅμως καὶ τὸν

Wright ὀφείλεται ἢ κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἐπιστημονικότερα τῆς ὑδροθεραπείας μελέτη, ἣν ἠκολούθησαν πολλοὶ ἰατροὶ καὶ χειρουργοὶ, ὡς ὁ Lisfranc καὶ Dupuytren, καὶ μετ' αὐτοὺς πλείτοι ὄσοι, ἐξ ὧν πολλοὶ ζῶσι σήμερον, ὡς ὁ πολὺς Beni-Bard.

Ἡ φυσιολογικὴ ἐπὶ τοῦ ὄργανισμοῦ ἐνεργεια τοῦ ψυχροῦ ὕδατος πολυτρόπως ἡρμημηνεῦθη· εἶναι δὲ βέβαιον, ὅτι τὸ ψυχρὸν ὕδωρ διὰ τῆς βαθμιαίας καὶ παρατεταμένης ἐφαρμογῆς του κατευνάζει, νωθρὰν καθίστησι τὴν περιφερικὴν τοῦ σώματος (τριχοειδῆ) κυκλοφορίαν, καὶ τὴν νευρικὴν λεγομένην δύναμιν (α)· τὸ δὲ ὑπὸ τὴν θερμοκρασίαν τοῦ πάγου ὕδωρ, παραλύει ἀμφοτέρας (β). Τὸ καταρρακτὸν ὕδωρ (douche) διὰ τῆς ταχείας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώματος ἐπιδράσεως, διεγείρει τούτου ταχύτερον τὴν ἀντίδρασιν, ἢ ἡ κοινὴ ψυχρολουσία, καὶ τὰ λουτρά (γ), διερεθίζον τὴν τριχοειδῆ κυκλοφορίαν, καὶ ἐξεγείρον τὴν νευρικὴν δύναμιν.

Ὡς φυσιολογικὸν δὲ ἀποτέλεσμα τοῦ καταρρακτοῦ ὕδατος, ὡς καὶ ἐν γένει τῆς ψυχρολουσίας καὶ τῶν λουτρῶν, εἶναι: 1ον) καταστολὴ ἐφήμερος τῆς νευρικῆς δυνάμεως· 2ον) ἀφαίρεσις ποσότητός τινος θερμότητος (τῆς λεγομένης ζωϊκῆς) ἐκ τοῦ σώματος, προσγινόμενη διὰ τῆς τούτου ἀντιδράσεως, ἥς ἀναγκαίως ἐπακολουθεῖ δραστηριότερα τῆς ζωϊκῆς θερμότητος δαπάνη, καὶ αὐξήσις τῆς ζωϊκῆς ἐνεργείας τοῦ ὄργανισμοῦ· καὶ 3ον)

(α) Τῆς ἰδιότητος ταύτης ποιεῖ χρῆσιν ἡ θεραπευτικὴ εἰς τραύματα καὶ ἐξωτερικὰς φλογώσεις.

(β) Ἐξ οὗ καὶ ἡ τοῦ πάγου χρῆσις, ὡς ἀναισθητικὸν μέσου εἰς τινὰς ἐγγειρήσεις.

(γ) Τὰ θαλάσσια ὅμως διὰ τῶν ἀλατούχων συστατικῶν των, ἐρεθίζουσιν ἐμμονώτερον τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος, ἐπομένως τὴν περιφερικὴν κυκλοφορίαν.

προϊούσα τόνωσις τοῦ νευρικοῦ συστήματος τοῦ πᾶσας τὰς λειτουργίας τοῦ ὀργανισμοῦ διέποντος· ὥστε ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐφαρμογῆς, καὶ χρήσεως, ἡ ψυχρολουσία παράγει καὶ διάφορον ἀποτέλεσμα· ἐκ δὲ τῆς φυσιολογικῆς αὐτῆς ἐπὶ τοῦ σώματος ἐνεργείας, παράγουν αἱ περὶ τὴν χρῆσιν τῆς ἐνδείξεις, καὶ ἀντενδείξεις, καὶ στηρίζεται σήμερον ἀποκλειστικὸν θεραπευτικὸν σύστημα.

Μίαν καὶ μόνην λαμβάνοντες ὑπὸ ὕψιν τοῦ ψυχροῦ ὕδατος ἐνεργείαν, τὴν τονικὴν ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ (δ), ἔχομεν τὸ ὅλον ἐν τῇ παρῶσῃ μελέτῃ.

Ἡ ψυχρολουσία, καὶ τὰ θαλάσσια λουτρά,

(δ) Ἄλλὰ τί ἐστὶ ὀργανισμὸς; ἐπιθυμοῦντες νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν μὴ ἰατρὸν ἀνιγνώστην, νομίζοντες μάλιστα ἐπάναγκεν νὰ γνωρίσωμεν τὸν ὀργανισμόν, δίδομεν τοῦτο ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ἀπλοῦς σχέδιον.

Ἐκάστου ζώϊκου ὄντος, καὶ ἐπομένως τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὀργανισμὸς, συνίσταται ἐκ τῆς λεγομένης ΦΥΤΙΚΗΣ καὶ ΖΩΙΚΗΣ ζωῆς· αἱ ζωαὶ αὗται εἰσὶ ποσούτω στενωδὸς συνδεδεμένοι, ὥστε ἡ μία ἄνευ τῆς ἄλλης, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, καὶ διαταραχθεῖσθαι τῆς μιᾶς, συνταράσσεται καὶ ἡ ἄλλη. ΦΥΤΙΚΗ ΖΩΗ εἶναι τὸ σύνολον τῶν λειτουργιῶν δι' ὧν γίνονται ἡ θρέψις, ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ὀργανισμοῦ, καὶ ἡ συντήρησις αὐτοῦ ὡς ὀργανικοῦ ὄντος· ἡ φυτικὴ ζωὴ εἶναι ἡ βαυτετέρα ζωὴ, μὴ ὑποπίπτουσα εἰς τὰς αἰσθητικὰς ἡμῶν, ἀλλ' ἐκδηλουμένη ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τῆς προσλήψεως ἐξωτερικῆς ὕλης (τροφῶν καὶ ποτῶν) πρὸς δαπάνην εἰς τὰς ἑαυτῆς ἀνάγκας, καὶ ὑπὸ τῆς αὐξήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ, κατὰ δεδομένους φυσικοὺς νόμους φαίνεται δὲ οὕσα εἰς παθητικὴν κατάστασιν, (καὶ τοῦτο κατὰ θεῖαν πρόνοιαν διὰ νὰ μὴν αἰσθανώμεθα τὸν θερμόν τοῦ ἐν ἡμῖν φυσικοχημικοῦ ἐργαστηρίου) ἐνῶ εἶναι ἐνεργητικότη, ἀδιακόπως λειτουργοῦσα, καὶ μόνον τότε παύουσα, ὅπταν ἐπέλθῃ ὁ θάνατος, ὅ τε γενικὸς τοῦ ὀργανισμοῦ, καὶ ὁ τοπικὸς, ὡς εἰς τὴν γάγγραιναν ἐνός μέλους· αἱ γενικώτεροι τῶν λειτουργιῶν τῆς φυτικῆς ζωῆς ὀνομάζονται πέψις, ἀπορρόφησις, κυκλοφορία, ἀνάπτυξις κτλ. προῖον δὲ τούτων, καὶ ζωοπάροχον ὑγρὸν εἶναι τὸ αἷμα· τοῦτο εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν βρεπτικὸς χυμὸς, ὁ πανταχοῦ τοῦ ὀργανισμοῦ διανεμὸν τὴν τροφήν καὶ ἀνάπτυξιν, καὶ ὁ ἀναπληρῶν τὰς δαπάνας, καὶ ἄνευ τοῦ ὀπίρου

δι' οὗς θὰ ἀναπτύξωμεν λόγους, εἰσὶ χρήσιμα τοῖς ἀνθρώποις, ἰδίως τῇ νεαρῇ ἡλικίᾳ. διότι οὐ μόνον διατηροῦσι τὸ σῶμα ζωηρὸν, δυσπροσβλήτον ὑπὸ τῶν διαφόρων ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν καὶ ἐπηρεϊῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπαναφέρουσι τὴν ῥώμην αὐτοῦ διασαλευθεῖσαν· δέον ὅμως νὰ γίνηται κατὰλληλος χρῆσις τούτων, διότι ὑπάρχουσι καὶ περιστάσεις, καθ' ἃς ἀντὶ ὠφελείας, προξενούσι βλάβην, ὡς π. χ. εἰς τοὺς πάσχοντας ὑπὸ καρδιακῶν νοσημάτων, καὶ τοὺς προδιατεθημένους εἰς συμφορήσεις ἐγκεφαλικὰς καὶ τοῦ στήθους, ἀδιαφόρως δὲ, καὶ ἄνευ τινῶν προφυλάξεων εἰς τὸ ψυχρὸν ὕδωρ λουρομένου. Τὸ ἐνστικτικόν

δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ζωὴ· ἡ κατὰ ποσὸν καὶ ποιὸν τοῦ αἵματος ἐλάττωσις, ὡς συμβαίνει εἰς τὴν ἀναιμίαν καὶ χλωρώσιν, ἐπιφέρει γνωστὰς ἐν τῇ νοσολογίᾳ διαταραχὰς τοῦ σώματος. Ἡ φυτικὴ ζωὴ φαίνεται ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἐνεργείας τῆς κατὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν, καὶ μέχρι τῆς ἐποχῆς· ἐκείνης, καθ' ἣν συμπληροῦται ἡ σχετικὴ αὐξήσις τοῦ ὀργανισμοῦ, διατελεῖ δὲ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ζωϊκῆς ζωῆς.

ΖΩΙΚΗ ΖΩΗ εἶναι τὸ σύνολον ἐκεῖνο ἐξ οὗ πηγάζει ἡ αἰσθητικότης, κινητικότης, διάνοια, τουτέστι τὸ νευρικὸν σύστημα, διότι αἰσθησις, κίνησις, διάνοια δὲν εἶναι ἡ ἀρχικαὶ μορφαὶ καὶ ἰδιότητες τῆς νευρικῆς λεγομένης δυνάμεως· ὁ ὀρισμὸς οὗτος δὲν εἶναι σαφής, ἀλλὰ σαφέστερον δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν ἐν συγγάμματι περιδικῶ· ἡ ζωϊκὴ ζωὴ εἶναι ἐκείνη, δι' ἣς αἰσθανώμεθα καὶ ἐκτελούμεν κινήσεις ἐκούσιους, ἐκφραζόμενοι ἐν γένει πρὸς τὰ ἔκτος. Λοιπὸν τὸ αἷμα, καὶ τὸ νευρικὸν σύστημα, εἰσὶ τὰ δύο ἀδιδύκωτα ἡμισυ τοῦ ὅλου, τουτέστι τοῦ ὀργανισμοῦ, ἐφ' ᾧ καὶ φυσικαὶ καὶ μηχανικαὶ λειτουργίαι ὑπάρχουσι σχετικῶς πρὸς τὴν ζωὴν τῆς θρέψεως—τὴν ΦΥΤΙΚΗΝ, καὶ πρὸς τὴν ζωὴν τῆς αἰσθήσεως καὶ κινήσεως—τὴν ΖΩΙΚΗΝ. — Λέγομεν δ' ἐν παρόδῳ ὅτι ἐκ τῆς ἀρμονικῆς καταστάσεως τῆς τε φυτικῆς καὶ τῆς ζωϊκῆς ζωῆς, καὶ τῶν ταύταις ἀναγκαίως καὶ ἀδιαζεύκτως συνδεδεμένων φυσικῶν καὶ μηχανικῶν λειτουργιῶν, τῇ προσθήκῃ τῶν ἐξωτερικῶν στοιχείων (ποτῶν, τροφῶν, θερμότητος, ἀέρος, κτλ. κτλ.) τῶν ἀναγκαίων πρὸς προαγωγήν τῆς ζωῆς, ἀποτελεῖται ἡ εὐάρεστος ἐκείνη τοῦ ὀργανισμοῦ κατάσταση, ἣτις καλεῖται ὑγεία!

Ο ΕΡΝΑΝΗΣ

ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ.

(Σενέχεια καὶ τέλος. — Ἱδε Φυλλάδιον Ζ'.)

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.)

Τῷ ὄντι, ὑπῆρχον κεναὶ τινες θέσεις, ἰδίως δὲ δύο θεωρεῖα ἐν τῇ σειρᾷ τῆς προσώψεως, ὅπερ μάλιστα ἐκίνησε τὴν ἐκπληξίν τοῦ κοινού καὶ ἰδίως τοῦ ποιητοῦ, γινώσκοντος ὅτι ταῦτα ἦσαν ἐνοικιασμένα. Ἠρώτησε τίνες ἦσαν οἱ Κύριοι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐπλήρωσαν ἵνα μὴ παραστῶσιν ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ ἔμαθεν ὅτι ἦσαν ὁ ἀδελφὸς καὶ ὁ ἐπίτροπος δραματικοῦ τινος ποιητοῦ, περιφανοῦς τότε.

Ἡ τρίτη παράστασις ἦν ταραχωδεστέρα τῆς δευτέρας. Ἄλλ' ἡ ἀντιπολίτευσις ἠρέσθη καὶ νῦν εἰς μόνον τὸν γέλωτα, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐγέλα κατὰ τὴν παράστασιν ταύτην συνεχέστερον. Ὁ ποιητὴς εἶχεν ἄλλως τε τοὺς φίλους του, οἵτινες εἰς πᾶσαν ἐκρῆξιν γέλωτος ἢ συριγμοῦ, ἀπῆντων διὰ χειροκροτημάτων ἐνθουσιωδῶν καὶ πεισματωδεστάτων.

Ἄλλὰ μετὰ τρεῖς παραστάσεις ὁ Βικτωρ Οὐγκῶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν συνήθη τῶν συγγραφῶν θέσιν καὶ δὲν τῷ ἐχορηγοῦντο πλέον ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ εὐάριθμοὶ τινες θέσεις, ὅπως δωρήσῃται αὐτάς. Οἱ ὑποκριταὶ ἐζήτουν τοὺς μισθωτοὺς ἐπευφημιστάς, οἵτινες ὅμως ὀλίγον ἐνεθουσίωον ὑπὲρ τοῦ δράματος, ἀποδιώξαντος αὐτούς. Ὁ βασιλικὸς ἐπίτροπος ἀφοσιωμένος πάντοτε εἰς τὴν νέαν τέχνην, ἐτόλμησε νὰ χορηγήσῃ τῷ ποιητῇ 400 θέσεις διὰ τὴν παράστασιν.

Ἐκατὸν θέσεις, κατὰ γιλίων πεντακοσίων! ἰδοὺ τὸ σημεῖον εἰς ὃ ἐφθασεν ὁ ἀγών. Αἱ ἐχθρικῶς διακειμένοις ἐφημερίδες ἔλεγον, ὅτι νῦν τὸ ἀλθητικὸν κοινὸν δύναται τέλος

καὶ ἡ πείρα, ὡς εἰς πολλὰς περιστάσεις τοῦ βίου, καὶ ἐνταῦθα πολλάκις ὑπαγορεύει καὶ ἀπαγορεύει τὴν χρῆσιν μέσου, διὰ τινος μὲν ὠφελίμου, δι' ἄλλους δὲ ἐπιβλαβοῦς· ἀλλὰ τὸ ἀσφαλέστερον εἶναι, νὰ συμβουλευῶνται ἰατρὸν οἱ θέλοντες νὰ κάμωσι χρῆσιν τῆς ψυχρολουσίας καὶ τῶν θαλασσίων λουτρῶν. Εἰς τοὺς χρόνους τῶν ἡμετέρων προγόνων ἡ νεότης βεβαίως δὲν ἐλάμβανεν ἰατρῶν γνώμας, ὅπως λούση τὸ ἀλαβάστρινον καὶ ῥωμαλαῖον αὐτῆς σῶμα, διότι ἡ ψυχρολουσία, ἡ δίαιτα καὶ ἡ ἄσκησις τοῦ σώματος ἦσαν συστατικὰ ἀπαραίτητα τῆς ἀνατροφῆς τῆς, ἐνῶ ἡ ἐνεστώσα, οὐ μόνον στερεῖται τῆς εὐεξίας ἐκείνης, ἀλλὰ καὶ προσκόπτει ἐν τῇ πρώτῃ ἀπολαύσει τοῦ βίου, ἣτις ἐστὶν ἡ ὑγεία! ἡ δὲ ψυχρολουσία σήμερον λαμβάνεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ὡς ἀναληπτικὸν μέσον. Αἱ ἀσθενικαὶ καταστάσεις, αἱ κληρονομικαὶ νόσοι μεταδιδόμεναι ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν μετὰ τῆς ζωῆς ἀπὸ μακρῶν χρόνων, ἐξασθενούσι καὶ ἐκφυλίζουσι τὸ εἶδος, ὅλοι δὲ γνωρίζομεν πόσον σήμερον εἶνε σπάνιος ἡ ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην γενεάν μετὰδοσις ὑγείας καὶ ῥώμης.

Εὐρίσκοντες λοιπὸν ἐν τῷ ψυχρῷ ὕδατι, καὶ ταῖς θαλασσίαις λουτραῖς πηγὴν δυνάμεως χρήσιμου εἰς τὴν ἡμετέραν ὑπαρξίν, ὀφείλομεν νὰ κανονίζωμεν τὴν χρῆσιν αὐτῶν, καὶ τοῦτο προβαίνομεν ἐν ταῖς ἐφεξῆς νὰ ὑποδείξωμεν.

Καὶ Α) ὑποδεικνύομεν τὴν χρῆσιν τῆς ψυχρολουσίας καὶ τῶν θαλασσίων λουτρῶν κατὰ τὴν ὑγείαν καὶ ἀσθενικὴν κατάστασιν· Β) κατὰ τὰς διαφόρους ἡλικίας· Γ) τὴν εἰς ἀμφοτέρω τὰ φύλα (ε).

(ἀκολουθεῖ.)

(ε Τὴν διαίρεσιν ταύτην ποιοῦμεν πρὸς πρακτικώτερον τοῦ θέματός μας ἀνάπτυξιν.

πάντων νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ θέατρον καὶ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν προσβαλλομένην τέχνην.

Ὁ ἀγὼν τῶρα ἦτο τῷ ὄντι σπουδαῖος. Ἐκάστη παράστασις ἦτο θόρυβος διαβολικός. Οἱ ἐν τοῖς θεωρείοις ἐγέλων, αἱ κεκλεισμέναι θύραι ἔτριζον. Ἦτο τοῦ συρμοῦ ἐν ταῖς συναναστροφαῖς νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τὸ θέατρον ὅπως γελᾶσωσιν ἀναλώμασι τοῦ Ἐρνάνη. Ἐκαστος ἐμάχετο κατὰ τὸν ἴδιον αὐτοῦ τρόπον. Οἱ μὲν, μὴ δυνάμενοι νὰ βλέπωσι τοιοῦτον δράμα παριστανόμενον, ἔστρεφον τὰ νῶτα πρὸς τὴν σκηνὴν ἄλλοι μὴ δυνάμενοι νὰ ἀκούωσιν αὐτὸ, ἔλεγον « ἀδυνατῶ πλέον νὰ ἀκοράζωμαι! » καὶ ἐξήρχοντο ἐν τῷ μέσῳ τῆς πράξεως, κροτοῦντες βιαίως τὴν θύραν τοῦ θεωρείου τῶν οἱ φιλήσυχοι ἤρχοντο λέγοντες ὅτι τὸ δράμα ἐκεῖνο δὲν ἦτο νόστιμον καὶ ἡνοιγον ἐπειτα πρὸς ἀνάγνωσιν ἐφημερίδας. Ἄλλ' οἱ ἀληθεῖς τῆς καλαισθησίας φίλοι δὲν ἀπῆρχοντο, δὲν ἀνεγίνωσκον, δὲν ἔστρεφον τὰ νῶτα, ἀλλ' εἶχον προσηλωμένον τὸ βλέμμα καὶ τεταμμένον τὸ οὖς εἰς τὸ δράμα. Διύλιζον πᾶσαν λέξιν, ἐφώναζον, ἐσύριζον, ἡμπόδιζον τοὺς ἄλλους νὰ ἀκροῶνται. Οἱ ἑκατὸν, ἐμφανιζόμενοι ἐντὸς τῆς πληθύος, δὲν ἠδύναντο νὰ βαρύνωσι τὴν πλάστιγγα. Τὰ εἰκοσιν αὐτῶν ἔτη, καὶ ἡ θέσις τῶν, καθίστα αὐτοὺς λυσσαλέους. Ἀνθίσταντο κατὰ τοῦ πλήθους, προήσπιζον τὸ δράμα στίχον πρὸς στίχον, δὲν ἄφινον οὐδ' ἡμιστίχιον ἀπροστάτευτον, ἐκρότουν τοὺς πόδας, ἐφώναζον, προσέβαλλον τοὺς συρίζοντας. Ὁ Ἐρνέστος τοῦ Σάξ-Κοβούργου δὲν προσεῖχε πλέον οὐδ' εἰς ἡλικίαν, οὐδ' εἰς φύλον. Εἰς γυναῖκα γελῶσαν σπασμωδικῶς ἐν τῇ σκηνῇ τῶν εἰκόνων.

— Κυρία! εἶπε, κακῶς πράττετε νὰ γελᾶτε οὕτω, διότι φαίνονται οἱ ὀδόντες σας.

Εἰς γέροντας πολιοὺς συρίζοντας ἐκ τῶν κεκλεισμένων θέσεων, ἐφώνησεν.

— Εἰς τὴν λαίμηττόμον οἱ κρονόληροι!

Ὁ ποιητὴς δὲν εὗρισκε πλέον εἰς τὰ παρασκηνία τὰ ἄβρα συγχαρητήρια, ἅπερ κατὰ τὴν πρώτην ἐσπέραν τῷ ἐπεδαψιλεύθησαν. Τὸ ἀριστούργημα μετεβλήθη αὖθις εἰς ἀπλοῦν δράμα, εἰς νόθον δηλονότι τέκνον τῆς κωμωδίας καὶ τραγωδίας, εἰς ἀκατονόμαστον τι! Οἱ ἠθοποιοὶ μετέβαινον εἰς τὰς ἐχθρικές γραμμάς· εἰς τῶν σπουδαιοτέρων συνῆψε σχέσεις μετὰ τῶν συριζόντων, ὥσπερ νὰ ἔλεγεν « Ἐχετε δικαίον ὑποχρεοῦμαι ἐξ ἀνάγκης νὰ παριστῶ δράμα τοιοῦτον, ἀλλὰ δὲν πταίω διὰ τοῦτο. » Καὶ ὁ Ζοανὺ αὐτὸς ἐταράχθη. Μόνη ἡ δεσποινὶς Μὰρς ἔμεινε μέχρις ὑστάτων πιστῆ. Τότε δὲν ἐσεβάσθησαν αὐτὴν πλειότερον τῶν ἄλλων, καὶ ὁ Οὐγκὼ τῇ ἀνήγγειλεν ὅτι θ' ἀποδοκιμασθῇ. Αὕτη τὸν ἐπέπληξε πικρῶς καὶ δὲν ἐπῆνει πλέον τὸ δράμα του· ἀλλ' ἦτο τοσοῦτον πολύτιμος ἐν τῇ σκηνῇ, ὅσον δυσηρεστημένη ἐν τῷ δωματίῳ τῆς. Ἡ νόχλει τὸν ποιητὴν ὅτε εὗρισκοντο κατὰ μόνας, ἀλλ' ἐδόξαζεν αὐτὸν ἐνόπιον τοῦ κοινοῦ.

Μ' ὄλην τὴν δεινότητα καὶ ἀξίαν τῶν ἐχθρῶν, μ' ὄλην τὴν ἀποθάρρυνσιν τῶν ἠθοποιῶν, τὸ δράμα ὑπεστηρίζετο ἀπὸ τοῦ ποσοῦ τῶν εἰσπράξεων. Μετέβαινον εἰς τὸ θέατρον ὅπως συρίζωσιν, ἀλλὰ μετέβαινον. Τὸ μῖσος ἐφθασε μέχρι καὶ τοῦ νὰ ἀρνηθῶσιν ὅτι εἰσπράττετο μέγα ποσόν. Κωμικός τις, ὅστις παρίστανε μικρόν τι μέρος, δραματικὸς καὶ οὗτος συγγραφεὺς κατὰ τὴν διάθεσιν τοῦ Colin d'Harleville καὶ τοῦ Andrieux, ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς εἰς τὴν ἐρώτησίν τινος, εἰπόντος « ἀφοῦ τὸ δράμα τόσο ἦτο κακόν, διατὶ τόσο προσήρχοντο θεαταί; »

— Οὐδαμῶς, τῷ ἀπήντησε, προκαλεῖ συρ-

ροὴν τὸ δράμα· αἱ θέσεις πᾶσαι ἐδόθησαν δωρεάν· τὸ θέατρον εἶναι πλήρες, ἀλλὰ τὸ ταμείον αὐτοῦ κενόν.

— Ἴδου ἀπόψε τὸ θέατρον πλήρες· στοιχηματίζω, ἀντεῖπεν ὁ πρῶτος, ὅτι αἱ εἰσπράξεις...

— Ἀνέρχονται εἰς 4,557 φράγκα καὶ 78 ἑκατοστά, εἶπεν ὁ Οὐγκὼ, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διερχόμενος καὶ κρατῶν ἀνὰ χεῖρας σημείωσιν τοῦ ταμῖα.

Οἱ ἐχθροὶ τοῦ δράματος εἶχον τὰς ιδιοτροπίας των. Σήμερον ἐπέπιπτον κατὰ τοῦ δεῖνα μέρους τοῦ δράματος, αὐριον δὲ κατὰ τοῦ δεῖνα. Σκηνὴν, ἣν δὲν προσέβαλλον τὴν προτεραίαν, ἐθαύμαζον διότι ἀφῆκαν ἀνεόχλητον. Σκηνὴ θεωρουμένη πλέον ἐκτὸς κινδύνου, διεκόπτετο αἰφνης ὑπὸ συριγμῶν. Ἐν διαλείμματί τινι τῆς 30ης παραστάσεως, ὁ ποιητὴς καὶ ἡ δεσποινὶς Μὰρς, χαριστάτη κατ' ἐξαιρέσιν τὴν ἡμέραν ἐλείνην, διεσκέδαζον περὶ ὧσιν ν' ἀνεύρωσι τοὺς στίχους, οἵτινες δὲν ἐσυρίχθησαν. Καὶ δὲν εὗρον οὔτε κἂν ἓνα!

— Σύμπαν τὸ μέρος μου ἔμεινε ἀπρόσβλητον, οὐδεὶς ἐσύριζεν αὐτὸ, εἶπεν ἡ κυρία Θεναρδ, ἥτις ἦν παροῦσα.

Εἶχε δὲ ὡς μέρος ἓνα μόνον στίχον καὶ ἐν τέταρτον, ἐν τῇ 4ῃ πράξει· τὸν ἐξῆς·

Mon cher comte

Vous savez avec vous que mon mari les compte.

— Ὁ στίχος σας δὲν ἐσυρίχθη; εἶπεν ὁ Οὐγκὼ, πολὺ καλὰ· θέλει συριχθῆ.

Καὶ τῷ ὄντι τὴν ἐσπέραν ἐσυρίχθη καὶ ὁ παρθένος ἐκεῖνος στίχος.

Ὁ ἀγὼν ἐκούραζε βαθμηδὸν πλειότερον τοὺς ἠθοποιούς, μέχρι τοῦ νὰ ποθῆσωσιν, ὅπως αἱ εἰσπράξεις ἐλαττωθῶσιν, ἵνα οὕτω παύσῃ

ἡ συρροὴ καὶ ἐπομένως αἱ παραστάσεις. Τινὲς ἤλπιζον, ὅτι δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ περιμένωσι τόσο, καθόσον οἱ νέοι; βαρυνθέντες νὰ μάχωνται, καὶ ὁ ἐχθρὸς, κύριος τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἤθελον ἐξαναγκάσει τοὺς ἠθοποιούς νὰ ρίψωσι τὴν αὐλαίαν πρὸ τοῦ τέλους τῆς παραστάσεως. Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ποιητοῦ περιέμενον τὸ τέλος τῆς παραστάσεως. Ἡ πρώτη τῆς κυρίας Οὐγκὼ πρὸς τὸν σύζυγον ἀποτεινομένη ἐρώτησις, ἅμα ἐπανήρχετο ἐκ τοῦ θεάτρου, ἦν:

— Ἀφῆκαν νὰ τελειώσῃ;

Καὶ ὁ τῶν ἀνησυχιῶν καὶ βιαίων τούτων συγκινήσεων βίος, κατέστη ἐπὶ τέλους τόσο ἐπαχθὴς δι' αὐτὴν, ὥστε ἡ ἴδια ἐπόθησε νὰ λάβῃ τὴν ἀπάντησιν « ὄχι! »

Ἄλλ' οἱ νέοι τοιαύτην δὲν ἐπόθουν καταστροφῆν. Ἡ ἀφοσίωσις των δὲν ἐμειοῦτο· ἐξήχουν πάντοτε τὰ 100 εἰσητήρια.

Ἡ ἐπομένη ἐπιστολὴ δίδωσι ιδέαν τῆς ζωηρότητος καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν ὑπερμάχων τοῦ δράματος:

« Κύριε Οὐγκὼ!

« Τέσσαρες τῶν Γενιτσάρων μου μοὶ προσφέρουσι τοὺς βραχιόνάς των, οὗς ἐγὼ σᾶς ἀφιερῶ, καὶ σᾶς ζητῶ τέσσαρας θέσεις δι' αὐτοὺς ἀπόψε.

« Ἐγγυοῦμαι διὰ τοὺς ἄνδρας μου. Εἶναι ἄνθρωποι δυνάμενοι νὰ τάμωσι μίαν κεφαλὴν, ὅπως κερδίσωσι τὴν ἐπ' αὐτῆς φενάκην. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ ἐμφυχῶ αὐτοὺς, ὅπως ἐμμείνωσιν εἰς τὴν εὐγενῆ των ιδέαν, καὶ δὲν τοὺς ἀφίνω ν' ἀναχωρήσωσι πρὶν ἢ τοῖς ἀποπέμω τὴν πατρικὴν εὐλογίαν μου.

« Οὗτοι γονυπετοῦσιν· ἐγὼ ἐκτείνω τοὺς βραχιόνάς καὶ τοῖς λέγω· « Ἐλθετε πρὸς με ἀγαθοὶ ἄνθρωποι καὶ ὁ Θεὸς εἴη ὑμῖν βοηθός. Τὸ ζήτημα εἶναι καλὸν καὶ σῆς ἐκπληρώσατε

τὸ καθήκον σας.» Τότε ἐγείρονται, ἐγὼ δὲ προστίθηναι: « Ἐμπρός, τέκνα μου, φροντίσωμεν περὶ τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, καθόσον ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθώτατος, ἀλλὰ τοσαύτας ἔχει ἐνασχολήσεις, ὥστε ὁ φίλος ἡμῶν πρέπει νὰ περιμένη πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν βοήθειάν σας. Πηγαίνετε καὶ ἐστὲ ἄξιοι ἐκείνων, οὓς ὑπερτεῖτε. Ἀμήν.

» Ὅλος ὑμέτερος ψυχῆ τε καὶ σώματι

» ΣΑΡΛΕΤ.

» Δευτέρα, ἑσπέρα.»

Ὁ Οὐγκώ ἐλάβανεν ἐπιστολάς ἄλλου ὕφους. Μία ἐξ αὐτῶν ἐπέβαινε οὕτως:

« Ἐὰν δὲν ἀποσύρῃς τὸ δῶμα σου ἐντὸς 24 ὡρῶν, θὰ σὲ κάμωμεν ὥστε νὰ χάσῃς τὴν ὄρεξίν σου.»

Δύο νέοι παρευρεθέντες ἐν ἡ στιγμῇ ὁ Οὐγκώ ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν ταύτην, ἐξέλαβον αὐτὴν ὡς σπουδαίαν, διὸ ἀνὰ πᾶσαν ἑσπέραν περιέμενον τὸν Οὐγκώ ἐν τῇ θύρᾳ τοῦ θεάτρου, ἵνα ἐν συνοδίᾳ διέλθῃ μετ' αὐτοῦ τὴν ὁδὸν «Παναγία μας τῶν Πεδίων,» ὅπερ δὲν ἦτο μικρὸν ἐνόγημα, διότι οἱ φίλοι οὗτοι τοῦ Οὐγκώ κατόικον ἐν τῷ Βουλεβάρτῳ Μοντμάρτρ. Καὶ οὕτως ἐξηκολούθησαν μέχρι τῆς τελευταίας παραστάσεως.

Ἐνῶ ἡ φιλολογία ὑφίστατο θυέλλας, ἐταράσσεται συγχρόνως καὶ ἡ πολιτικὴ. Ὁ Ἐρνάνης ἀπησχόλησε τὸ κοινὸν κατὰ τὸ ἥμισυ μετὰ τὸ ὑπόμνημα τῶν 221. Ἐκδότης τις τοῦ «Γαλλικοῦ Ταχυδρόμου» εἶπε τῷ Βίκτωρι Οὐγκώ:

— Δύο ἄνθρωποι ὑπάρχουσιν ἐν Γαλλίᾳ λίαν μουσαροὶ, ὁ Πολιναὶκ καὶ οἱ σεις.

Ὁ ἀγὼν ἐξετάθη εἰς τὰς ἐπαρχίας. Ἐν Τολώσῃ, νέος ὀνόματι Βάλαμ ἐμονομάχησε χάριν τοῦ Ἐρνάνη καὶ ἐφρονεύθη. Ἐν Βάγγες

δεκανεὺς τις τῶν δραγόνων, ἀπέθανεν ἐγκαταλιπὼν τὴν ἐξῆς διαθήκην:

« Ἐπιθυμῶ νὰ γραφῆ ἐπὶ τοῦ τάφου μου τὸ ἐξῆς: Ἐν θᾶδε κεῖται ἄνθρωπος τὸς τις πιστεύσας τὸν Βίκτωρα Οὐγκώ.»

Ἐνεκα ἀδείας, αἰτηθείσης ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Μάρς, τὸ δῶμα διεκόπει κατὰ τὴν 45ην παράστασίν τοῦ.

Μετὰ 8 ἔτη ἤρξαντο ἐκ νέου αἱ παραστάσεις, καὶ ἐν αὐταῖς μόνον χειροκροτοῦντες ἠκούοντο. Ἐν μῆ τούτων δύο θεαταὶ συνωμίλουν κατερχόμενοι τὰς κλίμακας ὡς ἐξῆς:

— Οὐδὲν θαυμαστὸν ἂν δὲν συρίζωσι πλέον, ἔλεγεν ὁ εἷς, ὅστις θὰ ἦτο τις βεβαίως τῶν κατὰ τὰς πρώτας παραστάσεις συριζόντων, καθόσον τὸ δῶμα ἐπεδιορθώθη τόσον, ὥστε δὲν ἀναγνωρίζεται πλέον. Ἀντεκατέστησαν πάντας τοὺς στίχους τοῦ.

— Λανθάνεσθε, ἀντεῖπεν ὁ ἄλλος. Δὲν μετεβλήθησαν οἱ στίχοι, ἀλλὰ τὸ κοινόν.

A. Σ. ΛΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

J. Barthélemy Saint-Hilaire

ΠΕΡΙ ΑΙΓΥΠΤΟΥ.

(Συνέχεια, — Ἰδε Φυλλάδιον 7ου.)

Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, αὐτόπτην μάρτυρα, σαφῶς πηγάζει, ὅτι ἡ μεγάλη πυραμὶς ἦτο τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κεκοσμημένη ἐκ στιλπνῶν πετρῶν, ὧν ἡ μικροτέρα εἶχε μῆκος 30 ποδῶν. Παραδέχομαι πληρέστατα τὴν βεβαίωσιν ταύτην, καθότι καὶ ἐγὼ αὐτὸς εἰς Medinet-Habou ἐμέτρησα πέτρας ἐχούσας 35 ποδῶν μῆκος ὡς ὅμως βλέπει τις σήμερον, πρὸ πολλοῦ

ἐξηφανίσθη καὶ τὸ τελευταῖον ἴχνος, ὑπὸ βεβήλου ἀναμφιβόλως χειρὸς, πρὸς διακόσμησιν ἄλλων νεωτέρων μνημείων ὀλιγοδαπανωτέρων.

Ἡ δευτέρα πυραμὶς, μικροτέρα τῆς πρώτης, ἔχει πρὸς τὴν κορυφὴν τῆς τὸ ἐκ γρανίτου προτειχισμὰ τῆς, ἐνῶ ἡ ἄλλη, ὡς ὑποθέτει τις, ὄφειλε νὰ ἦναι ἐκ μαρμαῦρου. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ προτειχισμὰ τοῦτο εἶνε πρὸ πάντων εἰς τὴν κορυφὴν, δηλαδή εἰς 250 ποδῶν ὕψος τοῦλάχιστον ὑπεράνω τῆς γῆς, βεβαίως τὸ κλαπὲν μέρος θὰ εἶνε ἔργον σκλητῶρων ἡκιστα ἐπιδεξίων, ἐπειδὴ αὐτὸ καὶ μόνον ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἄθικτον ὡς ἐξ αὐτῆς τοῦ τῆς τοποθετήσεως. Ἐὰν δ' ἡ δευτέρα πυραμὶς ἐγυμνώθη μέχρι τοῦ ἡμίσεως ὕψους τῆς, διατὶ τάχα καὶ ἡ μεγάλη δὲν θὰ ἦτον ἄλλοτε ὀλόκληρος περιβεβλημένη καὶ ἐγυμνώθη κατόπιν ὑπὸ τολμηροτέρων κλεπτῶν;

Οὐδεὶς ὅθεν δύναται ἀκριβῶς νὰ γνωρίζῃ τί ἦσαν αἱ Πυραμίδες ἄλλοτε, ὅτε ὁ ἥλιος ἐξήστραπτεν ἐπὶ τῆς ὀμαλωτάτης καὶ ἐστιλβωμένης ἐπιφανείας τῶν.

Δὲν ἐμετρήσαμεν τὴν μεγάλην πυραμίδα, διότι τοῦτο εἶναι δυσκολώτατον ὡς ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ κύκλωθεν ἐδάφους. Αἱ δοθεῖσαι ὅμως ὑπὸ τῶν ἀκριβεστέρων ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων καταμετρήσεις εἰσὶ διαφορτικαὶ ὡς ἐκ τοῦ σημείου ὅπερ ἐλήφθη πρὸς καταμέτρησιν καὶ ὡς ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἐργαλείων. Τὸ κατ' ἐμὲ ἐρεῖδομαι μετὰ πεποιθήσεως εἰς τὰς τοῦ συνταγματάρχου H. Wyse, ὅστις προσεκτέαστο μεγάλην δόξαν περὶ τὰ τοιαῦτα ὡς ἐκ τῶν ἀνακαλύψεων ἃς ἔκαμε ἀνάγω αὐτὰς εἰς γαλλικὰ μέτρα καὶ εὗρισκω ὅτι ἐκάστη πλευρὰ τῆς μεγάλης πυραμίδος ἔχει 720 ποδῶν ἢ 240 μέτρων εὖρος, ὕψος δὲ 450 ποδῶν ἢ 240 μέτρων. Κρίνατε τώρα τὸν καταπληκτικὸν σωρὸν ὃν παρουσιάζουσιν

οἱ ἀφ' ἑαυτῶν πολλαπλασιαζόμενοι ὄγκοι οὗτοι. Ὑπάρχουσι πλέον τῶν 203 λιθίνων καθισμάτων ὑπερκειμένων, χωρὶς ἐν τούτοις τὰ καθίσματα ταῦτα νὰ ἔχωσι παντοῦ τὸ αὐτὸ πάχος. Ὡς φαίνεται, εἰς τοιοῦτου εἴδους ἔργον τοσοῦτον κανονικόν, ἕκαστος λίθος θὰ εἶχεν ἀπαραλλάκτως τὸ αὐτὸ μέγεθος καὶ τοῦτο νομίζω δὲν θὰ ἦτο δύσκολον ἐνδεχόμενον ὅμως καὶ ναί. Ὁ λίθος ὃν μειχειρίσθησαν εἶναι ἐξαίρετος, δὲν ἔχει οὐδὲν ἐλάττωμα, δὲν θὰ ἦτο δὲ καὶ πολὺ σκληρὸς πρὸς λιθοτόμησιν, ἐν κρίνῃ τις ἀπὸ τὴν κατάστασιν εἰς ἣν τὸν βλέπει ἀκόμη καὶ σήμερον.

Τίς ἔκαμε τὰ γιγαντιαῖα ταῦτα ἔργα; Κατὰ ποίαν ἐποχὴν; Πῶς ἠδυνήθησαν νὰ τὰ οἰκοδομήσωσιν; Ὅποιος δαπάνας ἐπροκάλεσαν; Ἰδοὺ αἱ ἐρωτήσεις ἃς εἰς ἑαυτὸν ἀπευθύνει τις ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν θαυμασιῶν τούτων οἰκοδομημάτων. Εἰς τί ἐχρησίμειον; Ὅποια ὑπεροψία τὰ ἀνήγειρε; Ὅποιος ταλαιπωρίας καὶ προσπαθείας δὲν καταδεικνύουσιν;

Αἱ Πυραμίδες ὅμως αὐταὶ τῆς Ghizeh δὲν εἶναι αἱ ἀρχαιότεραι αἱ τῆς Dahshour, τῆς Sakkarah καὶ τῆς Abourosch εἰσὶ πολὺ ἀρχαιότεραι ἀφοῦ ἀνέρχονται εἰς τὴν τρίτην δυναστείαν, ἐνῶ κατὰ τὸν Champollion αἱ τῆς Ghizeh εἶναι τῆς πέμπτης. Καθ' ἃ δὲ ἐξάγει τις ἡ ὑψηλοτέρα ἀνηγέρθη ὑπὸ τοῦ Cheops 2000 ἔτη π. X. μολοντί οὔτε ἡ Βίβλος οὔτε ὁ Ὅμηρος ἀναφέρουσι περὶ αὐτῶν.

Τὸ πλέον βέβαιον ὅμως καὶ λίαν ἀξιοθαύμαστον εἶναι ὅτι τὰς Πυραμίδας ταύτας δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀνεγείρωσιν εἰμὶ διὰ παμμεγίστων ἀνακλιμάτων ἐπὶ τῶν ὀποιῶν ἐκύλιον διαδοχικῶς τοὺς λίθους, τοῦθ' ὅπερ ἀκριβῶς καὶ ἡμεῖς ἴδομεν κατὰ τὸ 1836 ὅτε ἐκύλιον ἐπὶ τοῦ ἀνακλίματος ὅπερ τῷ εἶχον προετοιμάσει τὸν ὀβελίσκον τοῦ Louqsor ἀνυψούμε-

νον θριαμβευτικῶς μετὰ πλείστας προσπάθειας, ἐπὶ τῆς κρηπίδος του, εἰς τὴν πλατείαν τῆς Ὀμονοίας. Τὰ αἰγυπτιακὰ μόνον λιθόστρωτα δι' ὧν ἐκόμιζον τοὺς πρὸς ἀνάγκυσιν λίθους ἀντὶ νὰ ἔχωσι 300 ἢ 400 ποδῶν μῆκος εἶχον ἐνὸς κилоμέτρου καὶ πλέον.

Ὁ Ἡρόδοτος, ἀκριβέστατος ἱστορικὸς, καὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, ἀναφέρουσι περὶ τῶν λιθοστρώτων τούτων, ὧν εἰσέτι ὑπάρχουσιν ἔχνη. Ὁ κ. Wilkinson ἀνεγνώρισε τὸ τῆς μεγάλης πυραμίδος εἰς πλέον τῶν 1424 ποδῶν μῆκος εἰς εὐθείαν γραμμὴν τὸ τῆς τρίτης πυραμίδος εἶναι τὰ νῦν τὸ καταφανέστερον πάντων φαίνεται ὅμως ὅτι μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς κυρίας οἰκοδομῆς ἐξηφάνισον πᾶν μέσον χρησιμεύσαν πρὸς ἀνέγερσιν τῆς πυραμίδος ὁ Διόδωρος εἶχεν ἤδη κάμει τὴν παρατήρησιν ταύτην, ὡς δὲ τὸ λέγει εἰς μεταφορικωτάτην γλῶσσαν, φαίνεται ὅτι μᾶλλον θεὸς τις ἀνήγειρε τὰς πυραμίδας ταύτας διὰ τῆς παντοδυναμίας του, παρὰ χεῖρ ἀνθρώπινος.

Τὰ λιθόστρωτα ὅσον ἐπουσιώδη καὶ ἀνθεωροῦντο ἦσαν ἐν τούτοις σπουδαῖα ἔργα τὸ τῆς μεγάλης πυραμίδος ἀπῆλθε δεκαετῆ ὅλην ἐργασίαν, ἦν δὲ ὅλον ἐκ στιλπνῶν λίθων ἐφ' ὧν ὑπῆρχον γεγλυμμένα πρόσωπα ζώων. Τὸ λιθόστρωτον τῆς πυραμίδος τῆς Abou-rosh εἶχε μῆκος, καθ' ἃ λέγουν, 5,000 ποδῶν, δὲν ἦτο δὲ εἰμὴ τὸ τρίτον τοῦ ἀνακλίματος τῆς μεγάλης πυραμίδος εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἐπανέρχονται. (ἀκολουθεῖ.)

ΛΑΡΟΣ Ο ΜΑΚΡΟΠΤΕΡΥΞ (1). (La Mouette.)

Ὅταν ὁ κεραυνὸς διασχίζη τὸν ὀρίζοντα καὶ αἰνεφέλαι συσσωρεύονται, ὁ δειλὸς ἀλιεὺς

(1) *Larus rissa, cinereus et naevius*. Σ. τοῦ Μ.

ἐπανέρχεται εἰς τὸν λιμένα καὶ αἱ ὄξειαι φωναὶ τοῦ λάρου ἀκούονται.

Πρόδρομος τῆς τρικυμίας, ὁ λάρος δὲν ἀφίνει ποτὲ τοὺς βράχους εἰς οὐς κατοικεῖ συνήθως, εἰ μὴ ὅταν οἱ ἄνεμοι ταράττουσι τὰ κύματα τοῦ Ὠκεανοῦ μόνος φαίνεται ὅτι ἀρέσκειται ἐν μέσῳ τῆς ταραχῆς μόνος φαίνεται ὅτι εὐρίσκει ἡδονὴν ἐν τῇ ταραχῇ ἢ ὁποῖα λυπεῖ τὸν ἄνθρωπον.

Εἰς τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο πτηνόν, ἡ φύσις δὲν ἐπέτρεψε νὰ ἦναι πᾶρον εἰς τὰς ἔξεις. Ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν του θύει πᾶν τὸ ἔχον ζῶην, τρέφεται ὑπὸ ἰχθύων, οὐς καταδιώκει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἐν καιρῷ τρικυμίας, ἢ ἐν ὥρᾳ γαλήνης διὰ νὰ καταπάσῃ τὴν ἀγρίαν ὄρεξίν του ἐπισωρεύει εἰς τὸν στόμαχόν του σάρκας σεσηπυίας ἃς ἢ θάλασσα ἐκβράζει εἰς τὸν αἰγιαλόν. Ὁ λάρος μεταναστεύει ἔπειτα καὶ κρύπτεται εἰς τὸ κοίλωμα βράχου τινος μακρὰν ἀπέχοντος, ὅντινα ἐγκαταλείπει μόνον ἐν ὥρᾳ τρικυμίας τότε δὲ πλησιάζων εἰς τὰς πόλεις, αἰωρεῖται ὑπεράνω τῶν κωδωνοστασιῶν, κινῶν μετὰ κρότου τὰς ὑπολεύκους καὶ μεγάλας πτέρυγας του εἰς τὸν κυανοῦν ὀρίζοντα. Ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τῶν ἀπεχθῶν ἔξεων τοῦ πτηνοῦ τούτου, τοῦ μηνυτοῦ τῶν τρικυμιῶν, ἔπρεπε νὰ ἔχη οὐχὶ τόσον κομψὸν σχηματισμόν τούναντιον ὅμως, ὁ σχηματισμὸς αὐτοῦ ἔχει ἀναλογίαν ἐξαίρετον. Αἱ πτέρυγές του, ὧν ἡ διάμετρος εἶναι 2 ποδῶν, βαστάζουσι σῶμα 13 δακτύλων μήκους τὸ πτέρωμα ἔχει λευκόφαιον ὅπισθεν ἐκάστω ὀφθαλμοῦ ὑπάρχει στίγμα μέλαν ἀντίθετον πρὸς τὸ ἐρυθρὸν τοῦ βράμφους του οἱ ἐρυθρόχροοι δ' αὐτοῦ πόδες εἰσὶν ὠπλισμένοι διὰ μεγάλων ὀνύχων.

Καίτοι ἡ θάλασσα φαίνεται οὔσα ἡ μόνη τοῦ λάρου πατρίς, ἀφίσταται ὅμως ἐνίοτε μα-

κρὰν αὐτῆς διὰ νὰ ἀναπλεύσῃ τοὺς ποταμούς, ἐκεῖ δὲ φονεύεται ὑπὸ τοῦ θανασίμου μολύβδου τοῦ ἐνδρεύοντος κηρυγοῦ, ὅστις στολίζεται διὰ τῶν πτερῶν τοῦ θύματός του, ἀποβάλλων, ὡς ἀπὸ τῆς καὶ ἄγευστον, τὴν ἰσχυρὴν αὐτοῦ σάρκα.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.) I. A. M.

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Τὸ Ῥόδον, ἢ τὸ κοινῶς καλούμενον τριαντάφυλλον, χαίρει τὴν τῶν ἀνθρώπων εὐνοίαν, ἀρρένων τε καὶ θηλέων, ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ εὐρίσκειται σχεδὸν εἰς πᾶσαν χώραν τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου ἐν τε τῷ παλαιῷ καὶ νέῳ κόσμῳ. Τὰ εἶδη αὐτοῦ ὡς καὶ αἱ διαφοραὶ εἶναι πολλὰ καὶ πολλαὶ ὥστε ἀδύνατον νὰ διαιρεθῶσι. Πόσον ποθητὸν ἄνθος ἦτο καὶ τὸ πάλαι τὸ Ῥόδον, καταφαίνεται ἐκ τῆς κατωτέρω τοῦ Ἀνακρέοντος ᾠδῆς, ἣν εἰς τὸ εὖροσμον τοῦτο ἄνθος συνέθετο, λέγων ὅτι τὸ Ῥόδον εἶναι ἄνθος τῶν ἐρώτων:

Τὸ Ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων

Ἀναμίξωμεν Διονύσῳ.

Τὸ Ῥόδον τὸ καλλίφυλλον

Κροτάφοισιν ἀρμόσαντες,

Πίνωμεν ἀθρὰ γελῶντες.

Ῥόδον, ὃ φέριστον ἄνθος!

Ῥόδον εἶαρος μέλημα!

Ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά.

Καὶ ἄλλοι ποιηταὶ ἐξύμνησαν αὐτὸ διὰ τῆς ποιητικῆς αὐτῶν λύρας ὃ δὲ Ἀνακρέων ἐν τῇ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ λύραν ᾠδῇ, λέγει ὅτι ἡ ἰδική του

Ἐρωτα μούνον ἤχει,

Μόνους ἔρωτας ἄδει.

Οἱ Ῥωμαῖοι ὑπερηγάπων τὰ τριαντάφυλλα.

Ἡ Κλεοπάτρα ὑπεδέξατο ποτὲ τὸν Ἀντώνιον εἰς ἐν τῶν συμποσιῶν τῆς ἐν δωματίῳ οὔτινος τὸ ἔδαφος παχέως ἦτον ἐστρωμένον διὰ Ῥοδοφύλλων καὶ ὁ Ἀντώνιος οὔτος, ἀποθνήσκων, παρεκάλεσε τοὺς οἰκείους αὐτοῦ ἵνα διὰ Ῥόδων περιβράνωσι τὸ φέρετρόν του. Οἱ Ῥωμαῖοι στρατηγοὶ, οἵτινες εἶχον κερδίσει ἀξιολογὸν τινα νίκην, εἶχον τὴν ἄδειαν νὰ ἔχωσιν ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ἐγλυμμένα Ῥόδα. Τὸ Ῥόδον ἦτο παρὰ ταῖς Ῥωμαίαις κυρίαις ποθητὸν ἄρωμα καὶ αἱ πολυτελέστεραι καὶ πλουσιώτεραι αὐτῶν τὸ μετεχειρίζοντο καὶ ἐν τοῖς λουτροῖς των. Ἐν τῇ Ἀνατολῇ τὸ Ῥόδον ἀείποτε ἦτο εὐνοούμενον παρὰ τοῖς ποιηταῖς. Παριστάνουσι τὴν ἀηδόνα ἄδουσαν διὰ τὸν ἔρωτά της καὶ πολλοὶ ὠραῖοι στίχοι παρήχθησαν ἐκ τοῦ μύθου τούτου. Εἰς ἐν περιέργον ποίημα, στιχουργηθὲν ὑπὸ τοῦ περιφήμου Πέρσου ποιητοῦ Ἄπτερ καὶ ἐπιγραφόμενον τὸ «Βιβλίον τῆς Ἀηδόνας» ὅλα τὰ πτηνὰ ἐμφανίζονται ἐνώπιον τοῦ Σολομῶντος καὶ κατηγοροῦσι τὴν ἀηδόνα ἐπὶ διαταράξει τῆς ἡσυχίας αὐτῶν διότι

«Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκνοῖσι,
Ἦτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν.»

γοεράν καὶ συγκινητικὴν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ὡς παράφρων καὶ βεβακχευμένη. Ἡ ἀηδὼν προσάγεται, ἐξετάζεται καὶ ἀθρώνεται ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος, βεβαιώσασα τοιοῦτον νομομαθῆ δικαστήν, ὅτι ἡ δεινὴ πρὸς τὸ Ῥόδον ἀγάπη φέρει αὐτὴν εἰς παραφροσύνην καὶ τὴν ἀναγκάζει νὰ ὀλοφύρηται καὶ διαρρηγνύηται διὰ τόσῳ συγκινητικῶν καὶ σπαραξικαρδίων κλαυθμῶν καὶ ὀδυρμῶν, ἐφ' οἷς καὶ μόνους κατηγορεῖται. Οἱ δὲ Τοῦρκοι πιστεύουσιν, ὅτι Ῥόδα ἀνεφύησαν ἐκ τοῦ ἰδρώτος τοῦ Μοχάμετ καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον οὐδέποτε

πατούσι ροδόφυλλον ἢ ὑποφέρουσιν ἐν τοιοῦτον νὰ κείται κατὰ γῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ τυμβίου λίθου νεάνιδος ἀποθανούσης ἀγάμου, γλύφουσιν ἐπίσης καλλιφυλλον ῥόδον.

B. A.

ΛΕΥΚΩΜΑ.

Ἡ ἐχθροπάθεια διαδέχεται τὴν προδοθεῖσαν φιλίαν.

(RAKINAS.)

Τιμᾶτε τὰς γυναῖκας, αἵτινες πλέκουν καὶ ὑφαίνουν οὐράνια δῶρα ἐπὶ τῆς γῆς.

(ΣΧΙΛΑΕΡ.)

Νεαροὶ ἔρωτες τόσον ὀγρήγορα φανέντες, ὑμεῖς εἴσθε ἡ αὐγὴ καὶ ἡ πρωτὰ τῆς καρδίας.

(B. ΟΥΓΚΩ.)

Ὀλίγος ἔρωτος, ὀλίγη φροντίς, φέρουσι πολλάκις πολὺ μακρὰν δύο καρδίας.

(SEDAINE.)

Οὐδεμία μεγαλειτέρα λύπη τῆς τοῦ ἀναμνησκῆσθαι τοῦ εὐτυχοῦς χρόνου ἐν τῇ δυστυχίᾳ.

(ΔΑΝΤΗΣ.)

Ὁ δυνάμενος νὰ περιγράψῃ πόσον ἡ καρδία του φλογίζεται, αἰσθάνεται μικρὰν φλόγα.

ΠΕΤΡΑΡΧΗΣ.

Ὁ ἔρωτος εἶναι ἄνθος ἀξάνων ταχέως καὶ σπανίως καρπὸς μακρᾶς καλλιεργείας. Τὰ πρῶτα φύλλα του εἶναι τόσον λεπτὰ, ὥστε ἀπρόσεκτοι ὀφθαλμοὶ δὲν δύνανται νὰ παρατηρήσωσι τὴν γέννησίν του. Ἄλλ' ἀπαξ βαλλὼν ρίζας, ἀνθεῖ τόσῳ ταχέως καὶ εἰσδίδει τόσῳ ταχέως εἰς τὸ ἔδαφος, ὥστε ἀποτελεῖ ἐν μόνον σῶμα μετὰ τῆς ζωῆς.

(SMITH.)

Ἡ δειλία συνοδεύει πάντοτε τὰ ἰσχυρὰ πάθη.

(LA COMTESSE DE FONTAINE.)

Ἡ φύσις ὁμοιάζει μὲ ὡραίαν γυναῖκα, ἥτις τὴν μὲν ἡμέραν δεικνύει εἰς πολλοὺς τοῦ προ-

σώπου τῆς τὰ κάλλη, τὴν δὲ νύκτα ἀποκαλύπτει καὶ μυστικὰ εἰς τὸν ἔραστήν τῆς θέλητρα.

(B. SAINT-PIERRE.)

Ὁ ἀληθὴς ἔρωτος θριαμβεύει κατὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ κατὰ τοῦ πεπωμένου.

(SCRIBE.)

Δὲν ἐφύσησεν, ἐστέναζεν ὁ Θεὸς πλάττων τὸν ἄνθρωπον. Ὁ στεναγμὸς ἐκεῖνος εἶναι ἡ ζωὴ ἡμῶν.

ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΕΓΓΕΛΙΑ.

Τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ εἶναι ὁ εὐρώς τῆς γῆς· μετὰξὺ τούτων εἶναι καὶ ὁ ἄνθρωπος.

(ΒΑΧΑΡΑΒΑΤΑ.)

Αἱ γυναῖκες ἀγαπῶσι πάντοτε· ὅταν ἡ γῆ δὲν τὰς θέλῃ, καναφεύγουσιν εἰς τὸν οὐρανόν.

(ΚΑΗΜΗΣ ΙΔ΄.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΑΠΑΘΗ.

Ποῦ βαδίζεις μονάχη σ'τὰ ὄρη,
Ὡ γλυκιά τῆς ζωῆς χαραυγὴ!
Ἀπαλὴ, καὶ κρινόλευκος κόρη;
Εἶν' ἀκόμη σκοτάδι σ' τὴ γῆ.

Μὴ γενῆς ἀπροσδόκητον θῦμα,
Μὴ τὸ δάσος σοὶ γίνῃ βωμός!
—Τῆ φωτίζει τὸ πλάνον τῆς βῆμα,
Τῆς καρδίας τῆς ἔρωτος θερμός.

Τὴν δειλὴν! μὴ ἐλπίς ἐμψυχώνει
Ἐνα μόνον..... ἐκεῖνον ζητεῖ.....
Τὴν ψυχὴν τῆς πνοῆ βαλασαμώνος:
Τῶν δασῶν, καὶ εἰς ῥόδα πατεῖ.

Δὲν πατεῖ ἑλαφρὰ ὡς ἡ αὔρα,
Μὲ τὴν κόμην σ' τοὺς ὤμους λυτὴν,
Τὴν ὠθεῖ τῆς καρδίας ἡ λαύρα,
Καὶ νομίζεις αὐτὴν πτερωτὴν.

Ῥίπτ' ἀκόμη ἢ πούλλα ἀκτίνα
Ἄπ' τὰ ὕψη χλωμῆν, καὶ περνᾷ
Ζωογόνος πνοῆ ἀπ' τὰ κρῖνα
Τῶν ἀγρῶν, ἐξυπνᾷ τὰ πτηνά.

Κυνηγὸς ἀπ' τ' ἀπέναντι μέρος,
Υψηλὸς, ἀνηρὸς, νεαρὸς,
—Αὐτὸς εἶναι τῆς κόρης ὁ ἔρωτος!
Καταβαίνει τὸ ὄρος φαιδρός.

Ἐνα βῆμα κι' οἱ δύο βαδίζουν,
Δὲν τοὺς βλέπει κανεὶς ὀφθαλμὸς,
Μόνον πεύκλα ἐδῶ κι' ἐκεῖ τρίζουν,
Καὶ μιᾶς γραίας δρυὸς ὁ κορμός.

Ἐπ' αὐτὴν πρώτη φθάν' ἡ Μαρία
Πληγωμένη τὸ στήθος—κι' αὐτὸς
Σ' ἄλλην κόρην φαιδρῶς ἐμειδία,
Ἐραστής τῆς καρδίας πιστός.

Ἄγνοεῖ..... περιμένει..... καὶ πάλλει,
Τί στιγμαὶ ποθομένης χαρᾶς;
Αὐτὸς ἄλλην κρατῶν σ' τὴν ἀγκάλην,
Ἐπὶ χλόης φιλεῖ δροσερᾶς.

Περιμέν' ἡ δειλαία εἰς μάτην.....
Πρῶτος ἔρωτος ψυχῆς νεαρᾶς,
Δὲν πιστεύει ποτὲ εἰς ἀπάτην,
Ἄγνοεῖ καρδιῶν συμφοράς!

Πορφυρὰ ὡς ἡὼς πρὶν χαράξῃ,
Ἡ ῥοδόχρους τοῦ βίου Ἡὼς!
Εἰς τὸν βίον δὲν εἶχε στενάξει,
Πλὴν στενάξ' ὑποκάτω δρυός.

Μὴ ζητήσης καρδίᾳ πονεμένη
Εἰς τὸν βίον φιλίαν πιστὴν,
Εἶν' ἀπάτ' ἡ φιλία πλασμένη,

Ἀπὸ χάριν τοῦ κόσμου πλαστήν.

***

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 1143 Ἰανουαρίου 1875.

ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΝ.

Σημαίνει μεσονύκτιον! ὦρα νυκτὸς βαθεῖα,
Ὁ κόσμος τώρα εὐτυχὴς, ἀμέριμος, κοιμᾶται,
Ἐγὼ δὲ μόνος ἀγρυπνῶ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ,
Κι' ὁ νοῦς μου πολυτάραχος μακρὰν, μακρὰν
πλανᾶται.

Στιγμὴ ἐρέβους καὶ νυκτὸς στιγμὴ μυστη-
ριώδης!

Τώρα οἱ μόνον ἔρασται ὡς ἐν ἡμέρᾳ ζῶσι,
Διότι ἥλιος αὐτῶν ὠραίος καὶ εὐώδης
Εἶν' ὁ μυρῖος ἀσπασμὸς, ὅν οὔτοι θὰ δεχθῶσι.

Ἐκεῖνος εἶναι ἥλιος ἠδέως ἀνατέλλων,
Ἐκεῖνος χύνει ἄπλετον τὸ φῶς ἐν τῇ καρδίᾳ,
Παρηγορίαν καὶ ζῶην κ' ἐλπίδας αὐτοῖς στέλ-
λων.

Ὡ! δι' αὐτοὺς δὲν εἶναι νύξ, ἀλλ' εἶναι με-
σημβρία.

Πλὴν εἶναι σκότος δι' ἐμὲ, καὶ εἶναι ἐρημία,
Καὶ εἶν' ἡ νύξ ἀμείλικτος, σπαράσσουσα ἀπό-
νω.

Φρικῶδες μεσονύκτιον! σιγὴ.... ἀπελπισία.....
Ὡρα μυρίων σκέψεων καὶ φοβερῶν συγχρόνων.

Ἄλλ' ὄχι! δὲν ἀπέμεινα ποσῶς εἰς ἐρημίαν·
Ἐχω μαζὺ τοὺς λυπηροὺς τῶν διαλογισμῶν
μου,
Τὴν τόσῳ τυραννοῦσάν με αὐτὴν ἀπελπισίαν,
Καὶ τὴν εἰκόνα τῆς, πηγὴν κ' αἰτίαν τῶν δει-
νῶν μου.

Ναί! μόνον τὴν εἰκόνα τῆς! Εἶν' ἡ ψυχὴ τῆς
ξένη,

Καὶ ξένη ἡ καρδία τῆς... αὐτὴ δὲν μοὶ ἀνήκει...

Καὶ ὅμως μ' εἶναι προσφιλὴς τοσοῦτον ἡ ζωὴ
της...

Ζωή, ἥτις μ' ἐμάρανε, καὶ διαρκῶς μὲ τήκει...

Σημαίνει μεσονύκτιον!... Ποῦ εἶναι νῦν ἐκείνη;
Τί ἄρά γε νὰ σκέπτηται; ἄρά γε τί νὰ πράττη;
᾿Ω! αὐτὴν τώρα νήδυμος, ὕπνος γλυκὺς ἠδύνει,
Καὶ ὄνειρα χρυσόπτερα πρὸς χάριν τῆς τῆ
πλάττει.

Τὴν βλέπ'! ὀγκοῦνται θελκτικῶς τὰ στήθη
της τ' ἀφρώδη,

Καὶ πάλλουσι περιπαθῶς... κ' ἐπίχαρι πλα-
νᾶται.

Μειδιάμα ἐρωτικὸν σ' τὰ χεῖλη τὰ εὐώδη...
Σιγή! μὴ τὴν ταράξῃτε! κόρη ἀβρὰ κοιμᾶται.

Κοιμᾶται κ' εἰς τὸν ὕπνον τῆς τὸν ἐραστὴν
της βλέπει,

Καὶ παρ' αὐτὸν εὐρίσκεται κατ' ὄναρ ἡ παρ-
θένος,

Κ' ἐρωτικὰ ἀμφοτέρωθεν συνανταλλάσσουν ἔπη...
᾿Ενῶ ἐγὼ σπαράσσομαι ἀπομεμονωμένος!

᾿Ω! ἔρρε, ἄψυχος εἰκὼν, τῆς θλίψεώς μου
ξένη!

Δὲν μ' ὠφελεῖς! ἀναίσθητος εἶσαι καθὼς ἐ-
κείνη!

Ἄλλ' ὄχι! σὲ ἀσπάζομαι, εἰκὼν πεφλημένη,
Ἐκείνης εἶς' ὁμοίωμα, καὶ τοῦτο μὲ ἠδύνει.

Α. ΛΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΛΥΣΕΙΣ (1).

τῶν ἐν τῷ 7ῳ Φυλλαδίῳ.

ΛΟΓΟΓΡΙΦΟΥ.

Παιδιὰν ἐπαγγέλλεται ὁ γριφος ἡ παιδεῖαν;

(1) Πρῶτος ἔπειψεν ἡμῖν τὴν λύσιν ὁ κυριος Δ. Τριγ-
γέτας ὁ λαβὼν καὶ τὸ ὑποσχεθὲν δῶρον· εἶτα δὲ οἱ κύ-
ριοι Β. Οἰκονομίδης, Γονίδης, Ξουρῆς, Κ. Ν. Σπεράντας,
καὶ Κ. Γλυκοπιτέρης.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Ἐ ρ ω ς — Ἐ ὄ ς.

ΓΡΙΦΟΥ.

Ποῖοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν θὰ τὸν λύσωσιν;

Ἡ σύμπτωσης ἢ ἐν τῇ ῥήσει ὑπάρχουσα
εἶναι ὅτι δύναται ν' ἀναγνωσθῇ καὶ ἐκ δεξιῶν
πρὸς ἀριστερά.

ΛΟΓΟΓΡΙΦΟΣ.

Ἄν ἐφίλεις, ἂν ἐφίλεις, φίλη, μάθε θν φιλεῖς.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ.

1ον

Ἄπνου εἰμὶ καὶ ἄψυχον ἐν μέσῳ τῶν ὑδάτων,
Πλὴν ἀπ' ἐμοῦ ἐσάλησαν ποτὲ τῶν διδαγμάτων
Τὰ κάλλιστα, τὸν ἄνθρωπον νὰ σώσουν ἐκ τῆς
πλάνης.

Ἄν μοῦ κοπῇ ἡ κεφαλὴ, τί θαῦμα! δὲν μὲ
χάνεις,

Ἄλλὰ τὸν τόνον θέτων μου ὀλίγον παρακάτω.
Γίνομαι δύναμις, ἰσχύς, καὶ πλεῖστα καλὰ
πράττω.

2ον

Ἐχω σχῆμα τριγωνικόν, ἐν τῷ ἐμβαδῷ
μου δὲ πόλεις καὶ δάση περικλειώ' μία τῶν
πλευρῶν μου ἂν παρεκτραπῇ δύναμαι νὰ κα-
τακλύσω χώρας καὶ γαίας.

ΓΡΙΦΟΣ.

Ἑλλάς.

Γαλλία.

ΚΑΙ ΚΑΙ 1 Ἄγγλία. ΝΙΚΑΝ—ΝΙΚ.
Πρωσσία.
Αὐστρία.

